

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 18

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2007

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.18, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2007
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό δέκατο ὄγδοο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς ἀναγνώστες μας, ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμεῖτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί τήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν **Ἐθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(γιά τό ἐξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.

Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερικά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

8

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

4

ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΜΕΓΑΛΗ
ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

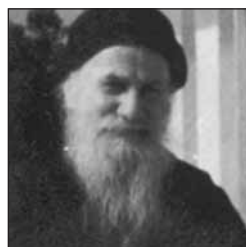

14

ΓΝΩΡΙΣΘΕ ΜΟΙ:
Η ΑΓΙΑ
ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ

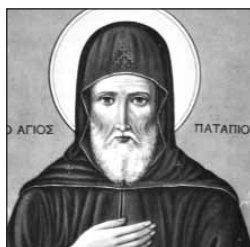
18

ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
ΜΙΑ ΑΓΙΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

21

ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

26

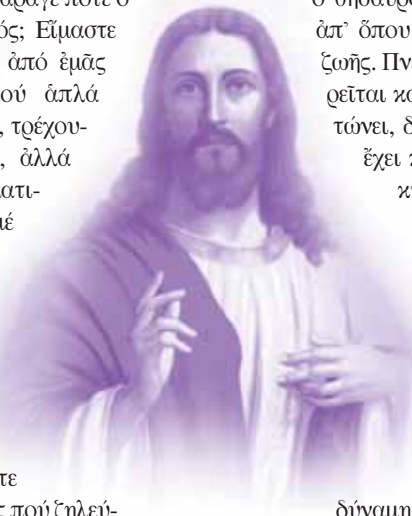
ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΑΛΑ:
Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΑΡΙΟΣ
ΚΑΙ Η
ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

φωτογραφία εξωφύλλου:

Ό μακαριστός ἅγιος Γέροντας Πορφύριος ὁ Κουσοκαλιβίτης

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Λᾶς ἀπασχόλησε ἄραγε ποτέ ὁ οὐρανός; Ὁ Θεός; Εἴμαστε ἄραγε ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς ἓνας ἄνθρωπος πού ἀπλά ζοῦμε, γελάμε, χιτίζουμε, τρέχουμε ἐδῶ κι ἐκεῖ, παλεύουμε, ἀλλά χωρίς ὀραματισμούς πνευματικούς, ἀπασχολημένοι μόνο μέ τὰ μικρά καί τὰ μάτια; Ἡ εἴμαστε οἱ "τρελλοί" χριστιανοί, ὅπως πολλές φορές μᾶς ἀποκαλοῦν γιά τόν ἐκούσιο ἀγῶνα μας, γιά τήν πορεία μας τήν πνευματική πρὸς τόν οὐρανό; Μήπως εἴμαστε ἀπό ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού ζηλεύουμε τοὺς ἄλλους πού ὄλα τοὺς ἔρχονται βολικά, πού δείχνουν νά γελοῦν καί νά περνοῦν ξέγνοιαστα, ἐνῶ ἐμεῖς βασανίζομαστε σέ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας; Τί ὀξύμωρο, ἀλήθεια, σχῆμα οἱ καλεσμένοι τοῦ οὐρανοῦ, ἐκείνοι πού ὄνειρευτήκαν νά ζήσουν μέ τοὺς ἀγγέλους καί τοὺς ἁγίους, νά ζηλεύουν τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, αὐτοὺς πού ἡ ψυχὴ τους δέν πετᾶ σέ κανέναν οὐρανό, ἀλλὰ θέλγονται μόνον ἀπὸ ὅ,τι βλέπουν καί ἀπ' ὅ,τι ἀπολαμβάνουν. Ξεχνᾶνε ὅτι καθημερινά, τόσο ἡ ἕλη μας ἀπὸ τήν ὁποία εἴμαστε φτιαγμένοι, ὅσο καί κάθε τι ἕλικό γύρω μας ὑπόκειται στή φθορά. Ἀνά πάσα στιγμή μπορεῖ νά σωριαστεῖ, νά γίνει συντρίμμα, κομμάτια. Ἄν εἴμαστε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού θέλγονται μόνον ἀπὸ τὰ ἐπουράνια, πού ἔχουν τὰ μάτια τους στραμμένα συνέχεια μόνον στὸν οὐρανό καί τήν καρδιά τους δοσμένη στὸν Χριστό, τότε πραγματικά εἴμαστε ζωντανοί! Ὑπάρξεις μακάριες πού φλέγονται ἀπὸ ἰδανικά, πού διψοῦν καί λαχταροῦν νά ζήσουν μιά ζωὴ πνευματική. Ποιά ὄμως εἶναι ἡ πραγματικά πνευματική ζωὴ; Τὸ πρῶτο στοιχεῖο πού τήν συνθέτει εἶναι ἡ μυστηριακὴ καί ἡ μυστικὴ βίωση. Ὅπως τὸ δῶρο τῆς ζωῆς μᾶς τὸ χάρισαν οἱ γονεῖς μας, ἔτσι καί τήν πνευματικὴ ζωὴ, τὸ πνευματικὸ βίωμα, μᾶς τὸ χαρίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Πρέπει βέβαια νά ἐννοήσουμε ὅτι μόνον μας δέν θά κατορθώσουμε ποτέ, τίποτα. Τὸ θησαυροφυλάκιο τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὁ Παράκλητος,

“ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν καί ζωῆς χορηγός”, ἀπ' ὅπου ξεχειλίζει ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Πνευματικὴ ζωὴ δέν ζεῖ αὐτός πού θεωρεῖται καλὸς ἄνθρωπος, δέν κλέβει, δέν σκοτώνει, δέν πηγαίνει σέ κακόφημα μέρη, δέν ἔχει κακοὺς φίλους, πηγαίνει τὴν Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησία καί μελετᾷ χριστιανικά βιβλία. Πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι αὐτός πού μέ τὸν ὄρκο τοῦ βαπτίσματος ἀποτάχθηκε τὸν σατανᾶ καί συντάχθηκε μέ τὸν Χριστό καί αὐτὸ τὸ βιώνει, δίνοντας ὄρκο καρδιάς νά μένει πάντα κοντὰ στό Θεό. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀθλητῆς πού τρέχει μέ ὄλη τὴ δύναμη τῆς ὑπαρξῆς του πρὸς τὸν Θεό.

Εἶναι αὐτός πού ἔχει μόνον στόχο νά ἀρπάξει τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὀδοιπόρος, ἢ μᾶλλον ὁ ὄρειβάτης πού ἔχει βάλει πλῆρη γιά τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ οὐρανοῦ. Δέν εἶναι ἀπλά ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, εἶναι ἓνας ἐπίγειος ἀγγελος πού κάνει τὸ πᾶν μέσα στὴ ζωὴ του μέ ἓνα σκοπό, νά κερδίσει τὸν Θεό, νά Τόν κατακτήσει, νά Τόν πείσει ὅτι Ἐκείνον ἀγαπᾶ, Ἐκείνον ποθεῖ, μαζί Του θέλει νά ζήσει. Εἶναι ἐκεῖνος πού πραγματικά σάν τὸν τρελλό, παρ' ὄλη τὴν κουραστικὴ καί φορτωμένη ζωὴ του, ἀναζητᾶ συνεχῶς τὸν Θεό. Τὸν φωνάζει κάθε στιγμή “Χριστέ μου! Χριστέ μου...” ὄχι γιά νά Τόν παρακαλέσει γιά τὴ μάνα του, γιά τὸ παιδί του, γιά τὴν δεινὴ οικονομικὴ του θέση. Ὅχι... **Τόν** φωνάζει γιά νά μπεῖ στὴν καρδιά του... **Τόν** φωνάζει πέντε, δέκα, ἑκατό, χίλιες φορές τὴν ἡμέρα.

Κι ἐγὼ πόσες φορές νά **Τόν** φωνάζω; Ἄν δέν μπορεῖς χίλιες, φώναξέ Τον, ἔστω τρεῖς, φώναξέ Τον ἔστω δύο, καί τότε θά γλυκαθεῖς καί θά Τόν ζηπᾶς δέκα καί εἴκοσι καί χιλιάδες φορές... Ὅπως στό νοῦ μᾶς κοπέλας πού ἀγάπησε τὸν καλὸ της δέν ξεκολαίει ἐκεῖνος ἀπὸ ἐκεῖ, ἔτσι καί ὁ νοῦς μας πού ἀγάπησε τὸν Χριστό, δέν μπορεῖ πλέον, παρὰ νά σκέπτεται μόνον Ἐκείνον. Αὐτὴ εἶναι ἡ βιωματικὴ ἔνωσή μας μέ τὸν Χριστό. **Καλὴ Σαρακοστή...**

Ἡ Ἅγιουμένη,
† Μόνικα Μοναχὴ
καί οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ:

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Όταν κάποιος ξεκινάει για ένα ταξίδι θα πρέπει να ξέρει πού πηγαίνει. Αυτό συμβαίνει και με τη Μεγάλη Σαρακοστή. Πάνω απ' όλα η Μεγάλη Σαρακοστή είναι ένα πνευματικό ταξίδι που προορισμός του είναι το Πάσχα, "ή Έορτή Έορτών". Είναι η προετοιμασία για την "πλήρωση του Πάσχα, που είναι η πραγματική Αποκάλυψη". Για το λόγο αυτό θα πρέπει να αρχίσουμε με την προσπάθεια να καταλάβουμε αυτή τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στη Σαρακοστή και το Πάσχα, γιατί αυτή αποκαλύπτει κάτι πολύ ουσιαστικό και πολύ σημαντικό για τη Χριστιανική πίστη και ζωή μας.

Άραγε είναι απαραίτητο να εξηγήσουμε ότι το Πάσχα είναι κάτι πολύ περισσότερο από μία γιορτή, πολύ πέρα από μία ετήσια ανάμνηση ενός γεγονότος που πέρασε; Ο καθένας πού, έστω και μία φορά, έζησε αυτή τη νύχτα "τή σωτήριο, τή φωταυγή και λαμπροφόρο", πού γεύτηκε εκείνη τη μοναδική χαρά, τό ξέρει αυτό.

Άλλά τί είναι αυτή η χαρά; Γιατί ψέλνουμε στην αναστάσιμη λειτουργία: "νυν πάντα πεπληρωται φως, ουρανός τε και γη και τά καταχθόνια"; Μέ ποιά έννοια "έορτάζομεν" -καθώς ισχυριζόμαστε ότι τό κάνουμε- "θανάτου τήν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν άλλης βιοτής τής αιώνιου άπαρχήν...";

Σέ όλες αυτές τίς έρωτήσεις ή άπάντηση είναι: ή νέα ζωή ή όποια πριν από δύο χιλιάδες περίπου χρόνια "άνέτειλεν εκ του τάφου", προσφέρθηκε σέ μάς, σέ όλους εκείνους πού πιστεύουν στό Χριστό. Μάς δόθηκε τή μέρα πού βαφτιστήκαμε, τή μέρα δηλαδή πού όπως λέει ο Άπ. Παύλος: "...συνετάφημεν ουν αυτώ διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα όπως ηγήθη Χριστός εκ νεκρών διά της δόξης του πατρός, ούτω και ήμεις εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν" (Ρωμ. 6,4).

Έτσι τό Πάσχα πανηγυρίζουμε τήν Άνάσταση του Χριστου σαν γεγονός πού έγινε και ακόμη γίνεται σέ μάς. Γιατί ο καθένας από μάς έλαβε τό

δῶρο αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς καί τῆ δύναμη νά τὴν ἀποδεχθεῖ καί νά ζήσει διὰ μέσου τῆς. Εἶναι ἓνα δῶρο πού ριζικά ἀλλάζει τὴ διάθεσή μας ἀπέναντι σὲ κάθε κατάσταση αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀκόμη καί ἀπέναντι στοῦ θάνατο. Μᾶς δίνει τὴ δύναμη νά ἐπιβεβαιώνουμε θριαμβευτικά τό: “νικῆθηκε ὁ θάνατος”. Φυσικά ὑπάρχει ἀκόμα ὁ θάνατος, εἶναι σίγουρος, τὸν ἀντιμετωπίζουμε, καί κάποια μέρα θά ἔρθει καί γιὰ μᾶς. Ἀλλά ὅλη ἡ πίστη μας εἶναι ὅτι μέ τό δικό Του θάνατο ὁ Χριστός ἀλλάξε τὴ φύση ἀκριβῶς τοῦ θανάτου. Τὸν ἔκανε πέρασμα - “διάβαση”, “Πάσχα”- τῆ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μεταμορφώνοντας τὴ δραματικότερη τραγωδία σὲ αἰώνιο θρίαμβο, σὲ νίκη. Μέ τό “θανάτω θάνατον πατήσας”, μᾶς ἔκανε μέτοχους τῆς Ἀνάστασής Του. Ἀκριβῶς γι’ αὐτό στοῦ τέλους τοῦ ὄρθρου τῆς Ἀνάστασης -τόν Κατηχητικό Λόγο τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου- λέμε θριαμβευτικά: “Ἀνέστη Χριστός, καί ζωὴ πολιτεύεται.

Ἄνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι”.

Τέτοια εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας πού ἐπιβεβαιώνεται καί φανερόνεται μέ τὴ ζωὴ τῶν ἀναγριθμητῶν ἁγίων τῆς. Ἀλλά μήπως δὲ ζοῦμε καθημερινὰ τό γεγονός ὅτι αὐτὴ ἡ πίστη σπάνια γίνεται καί δική μας ἐμπειρία; Μήπως δὲ χάνουμε πολὺ συχνὰ καί δὲν προδίνουμε αὐτὴ τὴ “νέα ζωὴ” πού λάβαμε σάν δῶρο, καί στὴν πραγματικότητα ζοῦμε σάν νά ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί σάν νά μὴν ἔχει νόημα γιὰ μᾶς αὐτό τό μοναδικό γεγονός; Καί ὅλα αὐτὰ ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας μας, τῆς ἀνικανότητάς μας νά ζοῦμε σταθερὰ μέ “πίστη ἐλπίδα καί ἀγάπη” στοῦ ἐπίπεδο ἐκεῖνο πού μᾶς ἀνέβασε ὁ Χριστός ὅταν εἶπε: “Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ”. Ἀπλουστάτα ἐμεῖς ξεχνᾶμε ὅλα αὐτὰ γιατί εἴμαστε τόσο ἀπασχολημένοι, τόσο βυθισμένοι στὶς καθημερινές ἐργονίες μας καί ἀκριβῶς ἐπειδὴ ξεχνᾶμε, ἀποτυχαίνουμε. Μέσα σ’ αὐτὴ τὴ ληημοσύνη, τὴν ἀποτυχία καί τὴν ἁμαρτία ἡ ζωὴ μας γίνεται ξανά “παλαιά”, εὐτελῆς, σκοτεινὴ καί τελικὰ χωρὶς σημασία, γίνεται ἓνα χωρὶς νόημα ταξίδι γιὰ ἓνα χωρὶς νόημα τέρας. Καταφέρνουμε νά ξεχνᾶμε ἀκόμα καί τό θάνατο καί τελικὰ, ἐντελῶς αἰφνιδιαστικά, μέσα στὶς “ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς” μᾶς ἔρχεται τρομακτικός, ἀναπόφευκτος, παρὰλογος. Μπορεῖ κατὰ καιροὺς νά παραδεχόμαστε τίς ποικίλες “ἁμαρτίες” μας καί νά τίς ἐξομολογούμε, ὁμως ἐξακολουθοῦμε νά μὴν ἀναφέρουμε τὴ ζωὴ μας σ’ ἐκείνη τὴ νέα ζωὴ πού ὁ Χριστός ἀποκάλυψε καί μᾶς ἔδωσε. Πραγματικά ζοῦμε σάν νά μὴν ἦρθε ποτέ Ἐκεῖνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ ἁμαρτία, ἡ ἁμαρτία ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ ἀπίθμενη θλίψη καί τραγωδία ὅλων τῶν κατ’ ὄνομα χριστιανῶν.

Ἄν τό ἀναγνωρίζαμε αὐτό, τότε μποροῦμε νά καταλάβουμε τί εἶναι τό Πάσχα καί γιατί χρειάζεται καί προϋποθέτει τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστή. Γιατί τότε μποροῦμε νά καταλάβουμε ὅτι ἡ λειτουργικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί ὅλος ὁ κύκλος τῶν ἀκολουθιῶν τῆς ὑπάρχουν, πρῶτα ἀπ’ ὅλα, γιὰ νά μᾶς βοηθήσουν νά ξαναβροῦμε τό ὄραμα καί τὴν γεύση αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς, πού τόσο εὐκόλα χάνουμε καί προδίνου-

**“Πῶς μποροῦμε νά μετανόη-
σουμε καί νά ξαναγυρίσουμε
στὴν ὑπέροχη ὑπόσχεση πού
μᾶς δίνεται κάθε χρόνο τό
Πάσχα; Ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι
ἡ στιγμή πού ἐμφανίζεται ἡ
Μεγάλῃ Σαρακοστή. Αὐτὴ
εἶναι ἡ “χεῖρα βοηθείας” πού
ἀπλώνει σέ μᾶς ἡ Ἐκκλησία.
Εἶναι τό σχολεῖο τῆς μετάνοι-
ας πού θά μᾶς δώσει δύναμη
νά δεχτοῦμε τό Πάσχα ὄχι
σάν μιά ἀπλή εὐκαιρία νά
φᾶμε, νά πιοῦμε, ν’ ἀναπαυ-
τοῦμε, ἀλλά, βασιικά, σάν τό
τέλος τῶν “παλαιῶν” πού
εἶναι μέσα μας καί σάν
εἴσοδό μας στό “νέο”...”**

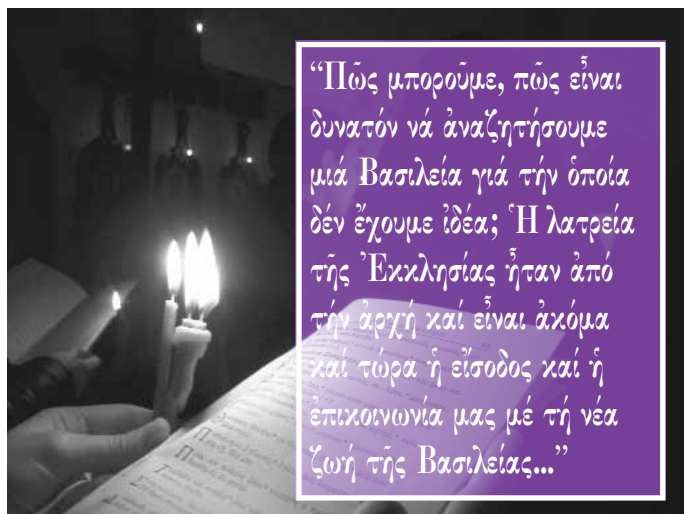

με, και ύστερα να μπορέσουμε να μετανοήσουμε και να ξαναγυρίσουμε στην Έκκλησία. Πώς είναι δυνατόν να αγαπάμε και να επιθυμούμε κάτι που δεν τό ξέρουμε; Πώς μπορούμε να βάλουμε πάνω από καθετί άλλο στη ζωή μας κάτι που ποτέ δεν έχουμε δει και δεν έχουμε χαρεί; Μέ άλλα λόγια: πώς μπορούμε, πώς είναι δυνατόν να αναζητήσουμε μια Βασιλεία για την οποία δεν έχουμε ιδέα; Η λατρεία της Έκκλησίας ήταν από την αρχή και είναι ακόμα και τώρα η είσοδος και η επικοινωνία μας με τη νέα ζωή της Βασιλείας. Μέσα από τη λειτουργική της ζωή η Έκκλησία μας αποκαλύπτει εκείνα που “οφθαλμός οὐκ

πού ταυτόχρονα είναι η Αρχή. Είναι τό τέλος ὄλων αὐτῶν πού ἀποτελοῦν τά “παλαιά” καί ἡ ἀρχή τῆς “νέας ζωῆς”, μιά συνεχῆς “διάβαση” ἀπό τόν “κόσμο τοῦτο” στή Βασιλεία πού ἔχει ἀποκαλυφθεῖ “ἐν Χριστῷ”.

Παρ’ ὅλα αὐτά ἡ “παλαιά” ζωῆ, ἡ ζωῆ τῆς ἁμαρτίας καί τῆς μικρότητας, δέν εἶναι εὐκολο νά ξεπεραστεῖ καί ν’ ἀλλάξει. Τό Εὐαγγέλιο περιμένει καί ζητάει ἀπό τόν ἄνθρωπο νά κάνει μιά προσπάθεια ἡ ὁποία, στήν κατάσταση πού βρίσκεται τώρα ὁ ἄνθρωπος εἶναι οὐσιαστικά ἀπραγματοποίητη. Ἀντιμετωπίζουμε μιά πρόκληση. Τό ὄραμα, ὁ στόχος, ὁ τρόπος τῆς νέας ζωῆς εἶναι γιά μᾶς μιά πρόκληση πού βρίσκεται τόσο πολύ πάνω ἀπό τίς δυνατότητές μας!

Γι’ αὐτό ἀκόμα καί οἱ Ἀπόστολοι, ὅταν ἄκουσαν τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου Τόν ρώτησαν ἀπελπισμένα: “τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;” (Ματθ. 19, 26). Στ’ ἀλήθεια δέν εἶναι καθόλου εὐκολο ν’ ἀπαρηθεις ἕνα ἀσήμαντο ιδανικό ζωῆς καμωμένο μέ τίς καθημερινές φροντίδες, μέ τήν ἀναζήτηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, μέ τήν ἀσφάλεια καί τήν ἀπόλαυση καί νά δεχθεῖς ἕνα ἄλλο ιδανικό ζωῆς τό ὁποῖο βέβαια δέν στερεῖται καθόλου τελειότητας στό

οἶδε καί οὓς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδιαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν” (Κορ. 2, 9). Καί στό κέντρο αὐτῆς τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, σάν καρδιά της καί μεσουράνημά της -σάν ἥλιος πού οἱ ἀκτίνες του διαπερνοῦν καθετί- εἶναι τό Πάσχα. Τό Πάσχα εἶναι ἡ πόρτα, ἀνοιχτή κάθε χρόνο, πού ὀδηγεῖ στήν ὑπέρολαμπρη Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ προγευση τῆς αἰώνιας χαρᾶς πού μᾶς περιμένει, εἶναι ἡ δόξα τῆς νίκης ἡ ὁποία ἀπό τώρα, ἄν καί ἀόρατη, πλημμυρίζει ὅλη τήν κτίση: “νικήθηκε ὁ θάνατος”.

Ὁλόκληρη ἡ λατρεία τῆς Έκκλησίας εἶναι ὀργανωμένη γύρω ἀπό τό Πάσχα, γι’ αὐτό καί ὁ λειτουργικός χρόνος, δηλαδή ἡ διαδοχή τῶν ἐποχῶν καί τῶν ἐορτῶν, γίνεται ἕνα ταξίδι, ἕνα προσκύνημα στό Πάσχα, πού εἶναι τό Τέλος καί

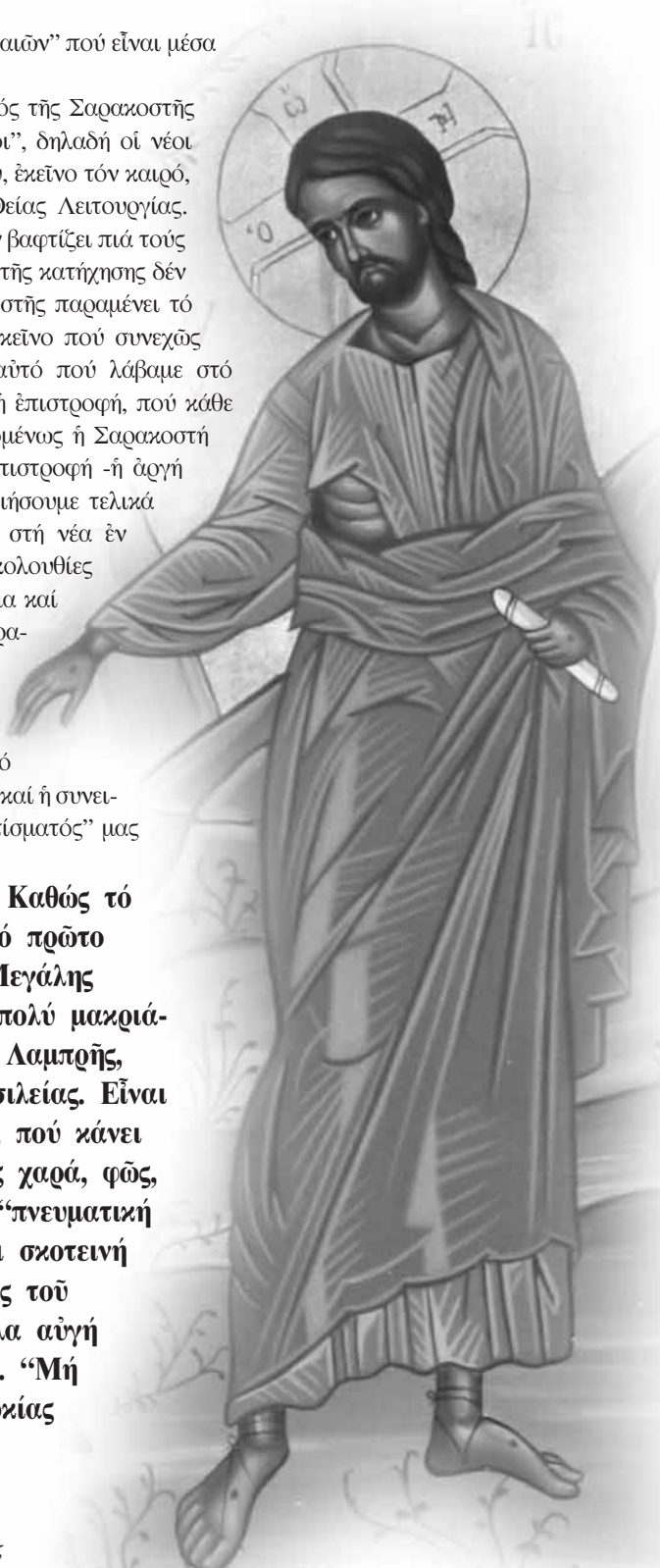
σκοπὸ του: “Γίνεσθε τέλειοι ὡς ὁ Πατήρ ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς τέλειος ἐστίν”. Αὐτός ὁ κόσμος μέ ὅλα του τά “μέσα” μᾶς λεί: νά εἶσαι χαρούμενος, μὴν ἀνησυχεῖς, ἀκολούθα τόν “εὐρύ” δρόμο. Ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιο λέει: διάλεξε τό στενό δρόμο, ἀγωνίσου καί ὑπόφερε, γιατί αὐτός εἶναι ὁ δρόμος γιά τή μόνη ἀληθινή εὐτυχία. Κι ἄν ἡ Έκκλησία δέν βοηθήσει πῶς θά μπορέσουμε νά κάνουμε αὐτή τή φοβερή ἐκλογή; Πῶς μπορούμε νά μετανοήσουμε καί νά ξαναγυρίσουμε στήν ὑπέροχη ὑπόσχεση πού μᾶς δίνεται κάθε χρόνο τό Πάσχα; Ἀκριβῶς αὐτή εἶναι ἡ στιγμή πού ἐμφανίζεται ἡ Μεγάλη Σαρακοστή. Αὐτή εἶναι ἡ “χεῖρα βοηθείας” πού ἀπλώνει σέ μᾶς ἡ Έκκλησία. Εἶναι τό σχολεῖο τῆς μετάνοιας πού θά μᾶς δώσει δύναμη νά δεχτοῦμε τό Πάσχα ὄχι σάν μιά ἀπλή εὐκαιρία νά φᾶμε, νά πιοῦμε, ν’ ἀναπαυ-

τοῦμε, ἀλλά, βασικά, σάν τό τέλος τῶν “παλαιῶν” πού εἶναι μέσα μας καί σάν εἴσοδο μας στό “νέο”.

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ὁ βασικός σκοπός τῆς Σαρακοστῆς ἦταν νά προετοιμαστοῦν οἱ “Κατηχούμενοι”, δηλαδή οἱ νέοι ὑποψήφιοι χριστιανοί, γιά τό βάπτισμα πού, ἐκεῖνο τόν καιρό, γίνονταν στή διάρκεια τῆς ἀναστάσιμης Θείας Λειτουργίας. Ἀλλά ἀκόμα καί τώρα πού ἡ Ἐκκλησία δέν βαπτίζει πιά τούς χριστιανούς σέ μεγάλη ἡλικία καί ὁ θεσμός τῆς κατήχησης δέν ὑπάρχει πιά, τό βασικό νόημα τῆς Σαρακοστῆς παραμένει τό ἴδιο. Γιατί, ἂν καί εἴμαστε βαπτισμένοι, ἐκεῖνο πού συνεχῶς χάνουμε καί προδίνουμε εἶναι ἀκριβῶς αὐτό πού λάβαμε στό Βάπτισμα. Ἔτσι τό Πάσχα γιά μᾶς εἶναι ἡ ἐπιστροφή, πού κάθε χρόνο κάνουμε, στό βάπτισμά μας καί ἐπομένως ἡ Σαρακοστή εἶναι ἡ προετοιμασία μας γι’ αὐτήν τήν ἐπιστροφή -ἡ ἀργή ἀλλά ἐπίμονη προσπάθεια νά πραγματοποιήσουμε τελικά τή δική μας “διάβαση”, τό “Πάσχα” μας στή νέα ἐν Χριστῷ ζωή. Τό ὅτι, καθώς θά δοῦμε, οἱ ἀκολουθίες στή σαρακοστιανή λατρεία διατηροῦν ἀκόμα καί σήμερα τόν κατηχητικό καί βαπτιστικό χαρακτήρα, δέν εἶναι γιατί διατηροῦνται “ἀρχαιολογικά” ἀπομεινάκια, ἀλλά εἶναι κάτι τό ζωντανό καί οὐσιαστικό γιά μᾶς. Γι’ αὐτό κάθε χρόνο ἡ Μεγάλη Σαρακοστή καί τό Πάσχα εἶναι, μιά ἀκόμα φορά, ἡ ἀνακάλυψη καί ἡ συνειδητοποίηση τοῦ τί γίναμε μέ τόν “διά βαπτίσματός” μας θάνατο καί τήν ἀνάσταση.

Ὡς να ταξίδι, ἕνα προσκύνημα! Καθώς τό ἀρχίζουμε, καθώς κάνουμε τό πρῶτο βῆμα στή “χαρμολύπη” τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς βλέπουμε -μακριά, πολύ μακριά- τόν προορισμό. Εἶναι ἡ χαρά τῆς Λαμπρῆς, εἶναι ἡ εἴσοδος στή δόξα τῆς Βασιλείας. Εἶναι τό ὄραμα, ἡ πρόγευση τοῦ Πάσχα, πού κάνει τή λύπη τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς χαρά, φῶς, καί τή δική μας προσπάθεια μιά “πνευματική ἀνοιξη”. Ἡ νύχτα μπορεῖ νά εἶναι σκοτεινή καί μεγάλη, ἀλλά σέ ὅλο τό μήκος τοῦ δρόμου μιά μυστική καί ἀκτινοβόλα αἰγλή φαίνεται νά λάμπει στόν ὀρίζοντα. “Μή καταισχύνης ἡμᾶς ἀπό τῆς προσδοκίας ἡμῶν, Φιλάνθρωπε!”.

π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν
ἀπό τό βιβλίο “Μεγάλη Σαρακοστή,
πορεία πρὸς τό Πάσχα”, Ἐκδόσεις Ἀκρίτας

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ

Οταν πέρασαν οι 40 ημέρες από την ενανθρώπιση του Κυρίου μας και την θεία Του γέννηση από την Παρθένο Μαρία, προσφέρθηκε ο Κύριος στο Ίερό από την Ύπεραγια Θεοτόκο και τον Δίκαιο Ίωσήφ, σύμφωνα με τη διάταξη του Μωσαϊκού νόμου ότι κάθε πρωτότοκο είναι αφιερωμένο στο Θεό και φέρνει ως θυσία μαζί του ένα ζευγάρι από τρυγόνια ή δύο νεογέννητα περιστέρια (Έξ. ιγ' 2 Λεβ. ιβ' 6-8). Εκείνη την ημέρα και ώρα, ήταν στο ναό και ο εὐλαβής και δίκαιος, ὑπέρηρος, Συμεών, ο οποίος όταν δέχθηκε στην ἀγκαλιά του τό Θεῖο Βρέφος, ἔψαλλε τό "Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα κατά τό ρῆμα Σου ἐν εἰρήνῃ.." καί ὁμολόγησε ὅτι μετά χαρῆς πλέον θά κλείσει τά μάτια του στόν θάνατο, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νά δεῖ τήν δόξα τοῦ Ἰσραήλ καί τό φῶς τῶν Ἐθνῶν. (Λουκᾶ β' 25-32).

Ἡ Ὑπαπαντή εἶναι λέξη Ἑλληνική πού σημαίνει ὑποδοχή. Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου μας εἶναι Δεσποτική ἑορτή σέ ἀνάμνηση τῆς προσαγωγῆς τοῦ Θείου Βρέφους στό Ναό ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, κατά τήν 40η μέρα ἀπό τήν γέννησή Του καί τῆς Ὑπαπαντῆς Του, (ὑποδοχῆς Του δηλαδή) ἀπό τόν Δίκαιο Συμεών. Ἡ ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς εἶναι μία ἀπό τίς ἀρχαιότερες ἑορτές τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέχρι τά τέλη τοῦ 4ου αἰῶνος ἑορταζόταν στίς 14 Φεβρουαρίου, διότι τά Χριστούγεννα ἑορτάζοντο στίς 6 Ἰανουαρίου μαζί μέ τά Ἅγια Θεοφάνεια. Ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Ἰουστινιανό θά καθιερωθεῖ, τό ἔτος 542, νά ἑορτάζεται στίς 2 Φεβρουαρίου, ἀφοῦ πλέον εἶχε ἐπικρατήσει νά ἑορτάζονται τά Χριστούγεννα στίς 25 Δεκεμβρίου.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ

Ο γδόντα περίπου χρόνια πρίν τήν ἔνσαρκο τοῦ Χριστοῦ μας οἰκονομία, ὁ διδάσκαλος αὐτός τῶν Ἑβραίων ὀνόματι Συμεών, εὐσεβής καί δίκαιος, ἐπιστρέφοντας μέ ἄλλους διδασκάλους τῶν Ἑβραίων στά Ἱεροσόλυμα ἀπό κάποια ὑπηρε-

σία στήν ὁποία εἶχαν σταλεῖ, συνομιλοῦσαν γιά διάφορες προφητείες. Ὁ Συμεών τότε, ἐξέφρασε τήν δυσπιστία του γιά τό χωρίο τοῦ προφήτη Ἡσαΐα (Ἠσ. ζ' 14), πού λέγει: "Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήπεται καί τέξεται Υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα Αὐτοῦ Ἐμμανουήλ", δηλ. ὅτι μία Παρθένος μέλλει νά συλλάβει στήν κοιλία τῆς καί νά γεννήσει γιό πού τό ὄνομά του θά εἶναι Ἐμμανουήλ. Ἀποροῦσε λοιπόν καί ἔλεγε ὁ δίκαιος Συμεών "πῶς εἶναι δυνατόν παρθένος νά γεννήσει καί πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά γεννηθεῖ; Δέν πιστεύω νά γίνει αὐτό ποτέ". Τότε δέχθηκε στό μάγουλό του ἕνα ἰσχυρότατο ράπισμα καί ἀκούστηκε φωνή ἡ ὁποία τοῦ εἶπε: "καί θά Τόν δεῖς τόν Χριστό καί θά Τόν κρατήσεις μέ τά χέρια σου". Προχωρώντας ἔφθασαν σ' ἕναν ποταμό καί βγάζοντας τό δακτυλίδι πού φοροῦσε ὁ Συμεών τό πέταξε στό ποτάμι λέγοντας, "ἄν αὐτή ἡ προφητεία εἶναι ἀληθινή, τότε ἐγώ νά ξαναβρῶ τό δακτυλίδι μου". Ὅταν ἔφθασαν σέ μία κοντινὴ πόλη καί κάθησαν νά ξεποστᾶσουν καί νά φᾶνε, ὁ Συμεών τρώγοντας τό ψάρι του, βρῆκε στά σπλάγχνα του τό δακτυλίδι πού εἶχε ρίξει στόν ποταμό καί τότε πίστεψε πλέον σ' αὐτή τήν ἀλήθεια καί περίμενε ἀπό ἐκείνη τή στιγμή πότε θά δεῖ τόν Χριστό καί θά Τόν δεχθεῖ στήν ἀγκαλιά του. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει τήν Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ μας στό Εὐαγγέλιό του, στό δεύτερο κεφάλαιο καί στούς στίχους 22-39. Τά γεγονότα λοιπόν κατά τόν Εὐαγγελιστή, ἔγιναν ὡς ἐξῆς: Ὅταν τελείωσαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμού πού προέβλεπε ὁ Μωϋσῆς στόν νόμο του, τότε ἡ Παναγία μας πῆρε τό Θεῖο Βρέφος καί πῆγε στό Ναό γιά νά ἐκπληρώσει τό πρόσταγμα τοῦ νόμου. Βέβαια, ἡ Παναγία μας δέν εἶχε συλλάβει ἀπό ἄνδρα, οὔτε γέννησε μέ φθορά, γιά νά ἔχει ἀνάγκη ἀπό 40 ἡμέρες καθάρσεως, ἀλλά συνέλαβε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἐπειδὴ ὁμοῦ οἱ Ἑβραῖοι δέν τό γνώριζαν αὐτό, καί γιά νά φανεῖ ὅτι καί Αὐτὴ ἐφύλαττε τό νόμο, γι' αὐτό ἔμεινε

στό σπίτι της τής διατεταγμένες 40 ημέρες και κατόπιν πήρε τό Θείο Βρέφος νά τό πάει στό ναό στά Ἱεροσόλυμα. Εἶχαν καί ἄλλη συνήθεια οἱ φτωχοί, νά πηγαίνουν στό ναό δύο τρυγόνια ἢ δύο περιστέρια γιατί αὐτά δύο πτηνά εἶναι τά καθαρότερα ἀπό ὅλα. Τό τρυγόνι, εἶναι κατά πολύ σόφρων γιατί ὅταν ἀποθάνει τό ἕνα ἀπό τά δύο, τό ἄλλο φεύγει στήν ἐρημία. Ἡ περιστέρα εἶναι ἄκακη καί ἥρημη, ὅπως πρόπει νά εἶμαστε καί ἐμεῖς. Τί τά ἔκαναν ὁμως ἐκεῖ αὐτά τά πτηνά; Θυσίαζαν μία τρυγόνια καί μία περιστέρα καί τό ζευγάρι τους ἄφηναν νά πετᾷ ὅπου θέλει. Γεγονός πού συμβολίζει καί τίς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἡ ἀνθρώπινη Του ἔπαθε καί ἀπέθανε καί ἡ Θεϊκή Του ἔμεινε ἀπαθής.

Καί συνεχίζει τό Εὐαγγέλιο:
 “Καί ἰδοῦ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσόλυμοις, ᾧ ὄνομα Συμεών, καί ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καί εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ καί Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ’ αὐτόν καί ἦν αὐτῷ κεχηματισμένον ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μή ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἢ ἴδῃ τόν Χριστόν Κυρίον καί ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τό Ἱερόν”. Δηλαδή μᾶς λέει τό Ἱερό Εὐαγγέλιο, ὅτι στά Ἱεροσόλυμα ἦταν κάποιος ἄνθρωπος ὀνόματι Συμεών, δίκαιος καί εὐλαβής, ὁ ὁποῖος ἀνέμενε πότε θά ἔλθει ἡ παρηγορία τοῦ Ἰσραήλ. Ἀνέμενε λοιπόν ὁ Συμεών πότε θά ἔλθει ἡ παρηγορία τῶν ἀνθρώπων γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τίς ἁμαρτίες μας, ὁ Χριστός δηλαδή. Ἐπειδή λοιπόν ἔμελλε νά δεχθεῖ ὁ Συμεών τόν Χριστό, προεῖπε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὅτι δέν θά γευθεῖ θάνατον μέχρι νά Τόν δεῖ καί νά Τόν παραλάβει στήν ἀγκα-

λιά του.

“Καί ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν, τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ Αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐδέξατο Αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεόν καὶ εἶπε· νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ Σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραὴλ”. Δηλαδή, πῆγαν ἐκεῖνον τὸν καιρὸ οἱ γονεῖς τοῦ Χριστοῦ ὡς βρέφος στό Ἱερό. Ὁ Κύριος βέβαια, μόνο τὴν Παναγία εἶχε Μητέρα, ἀλλὰ ἐπειδὴ νόμιζαν ὅλοι ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦταν ὁ πατέρας Του, γιαντό καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει, “οἱ γονεῖς”. Ὁ Συμεὼν πῆρε τὸ παιδί στά χέρια του καὶ εἶπε: “Τώρα Δέσποτα μέ ἐλευθέρωσες ἀπό τὴ σύγχυση τοῦ κόσμου καὶ ἀπό τοὺς πειρασμούς του. Ἄς πεθάνω λοιπόν μέ εἰρήνη γιὰ νά ἐλευθερωθῶ, γιατί εἶδα πιά μέ τὰ μάτια μου τὸ καλό πού ἔκανες σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὅποιο ἔγινε φανερό σέ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τὸ ὅποιο θά εἶναι φῶς καὶ δόξα τὸ ἔργο Σου αὐτὸ σέ ὅσους θά πιστέψουν σ’ Ἑσένα”.

Καὶ συνεχίζει τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο: “Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ Αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ Αὐτοῦ· καὶ εὐλόγησεν Αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα Αὐτοῦ· Ἰδοῦ, Οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον”. Δηλαδή ὁ γιός σου θά εἶναι ἡ πτώση καὶ ἡ ἔγερση πολλῶν καὶ σημεῖο στό ὅποιο πολλοὶ θά ἐναντιώνονται. Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν κατ’ ἀρχὰς λαός πλανεμένος καὶ διωγμένος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ἦλθε ὁ προφήτης Μωϋσῆς καὶ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὴν πλάνη μέ τὸν νόμο του, τὶς προφητεῖες του, τὰ θαύματα καὶ τὶς διαδαχές του. Τώρα πάλι πού σαρκώθηκε ὁ Θεός-Λόγος, δέν θά ἀκούσουν τὸ κήρυγμά Του. Τὰ ἔθνη ὁμως, θά πιστέψουν στό Χριστό καὶ θά ἐγερθοῦν ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ ἀπὸ τὴν Εἰδωλολατρεία. Καὶ θά καθαρισθοῦν μέ τὸ βάπτισμα καὶ θά ὑψωθοῦν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Οἱ Ἑβραῖοι θά Τόν καταφρονήσουν, θά Τόν σταυρώσουν, θά Τόν πτύσουν, θά Τόν

βρίσουν καὶ θά Τόν θανατώσουν καὶ ἔτσι θά ἐκπέσουν ἀπὸ τὴν πρώτη τους χάρη. Σημεῖον ἀντιλεγόμενον εἶναι ὁ Χριστός καὶ ὁ Σταυρός Του, διότι πολλοὶ σκανδαλίσθηκαν ἀπὸ τὸν Ἑσταυρωμένο Χριστό καὶ δέν Τόν ἐπίστευσαν.

Μιλώντας λοιπόν ὁ δίκαιος Συμεὼν στήν Παρθένο Μαρία, προφήτευσε καὶ τῆς εἶπε: “Καὶ σοῦ δέ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαῖα, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσι ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί”.

Δηλαδή ξίφος δίστομο θά διαπεράσει τὴν καρδιά σου Παρθένη, καὶ τὸ ξίφος αὐτὸ θά εἶναι ἡ λύπη καὶ ἡ ὀδύνη πού θά νιώσει, καθὼς θά δεῖ τὸν Υἱόν Της ἐσταυρωμένο καὶ νεκρό. Καὶ παρόλο πού ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος γνώριζε ὅτι θά ἀναστηθεῖ ὁ Υἱός της, ὁμως σάν μητέρα Του πόνεσε, δάκρυσε, θρήνησε γιὰ τὰ πάθη καὶ τὴν σταύρωσή Του. Καὶ ὅταν σταυρωθεῖ ὁ Χριστός, τότε πραγματικά θά ἀποκαλυφθοῦν ὅλες οἱ σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματα πού εἶχε ὁ καθένας γι’ Αὐτόν. Ὁ Ἰουδας, ἂν καὶ μαθητὴς Του, θά γίνεῖ προδότης καὶ ἐχθρός καὶ ὀλιψτής, ὁ ἁμαρτωλός καὶ ξένος τοῦ Θεοῦ, θά γίνεῖ κληρονόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ. Τότε θά ἀποκαλυφθοῦν ποιοὶ Τὸν ἀγαποῦν· ὁ Πέτρος πού ὀρκιζόταν ὅτι θά πεθάνει μαζί Του, θά Τόν ἀρνηθεῖ καὶ ὁ Παῦλος, ὁ μεγάλος διώκτης Του θά γίνεῖ Ἀποστολὸς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀργότερα οἱ μάρτυρες θά διώκονται καὶ θά βασανίζονται ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, τότε θά φανεῖ ἐκεῖνος πού πραγματικά Τὸν ἀγαπᾷ καὶ θά θυσιαστῆ γι’ Αὐτόν.

“Καὶ ἦν Ἄννα Προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ,

ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρός ἐπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἢ οὐκ ἀρίστατο ἀπὸ τοῦ Ἰερουησιταίης καὶ δεήσσει λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ αὕτη αὐτῆ τῆ ὥρα ἐπιστάσα ἀνθρωπολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ Αὐτοῦ, πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσι ἐν Ἱερουσαλήμ". Δηλαδή, σέ ἐκεῖνο τό ἱερό πού πῆγαν τό Χριστό ὡς βρέφος, ἦταν μιά γυναῖκα, ἡ Ἄννα, κόρη τοῦ Φανουήλ, προφῆτις, πού ἦταν παντρεμένη μόνο γιά ἐπτὰ χρόνια καί ἀπὸ τότε, ἐδῶ καί ὀγδόντα τέσσερα χρόνια ἦταν χήρα καί δέν ἔλειπε ποτέ ἀπὸ τό ἱερό ἀλλά ἦταν πάντοτε ἐκεῖ, νήστευε, προσευχόταν καὶ λάτρευε τόν Θεό νύκτα καὶ ἡμέρα. "Ὅταν λοιπόν ὁ εὐλαβῆς Συμεὼν κράτησε τόν Χριστό στήν ἀγκαλιά του, ἡ εὐλαβῆς ἐκεῖνη χήρα, ἡ Ἄννα, ἄρχισε νά λέγει πρὸς τόν Κύριο μέγαρα καὶ παράδοξα πράγματα ἀποκαλύπτοντας ὅτι εἶναι ὁ Θεός καὶ τήν ἄκουγαν καὶ ὅσοι εὐρίσκονταν ἐκεῖ ἐκεῖνη τήν ὥρα.

"Καί ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τά κατὰ τόν νόμον Κυρίου, ἐπέστρεψαν εἰς τήν Γαλιλαίαν, εἰς τήν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ. Τό δέ παιδίον ἠῦξανε καὶ ἐκραταιοῦτο Πνεύματι, πληρούμενον σοφίας καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' Αὐτό". "Ὅταν λοιπόν τελείωσαν ὅλα ὅσα πρόσταζε ὁ νόμος, ἐπέστρεψαν στήν Πατρίδα τους τή Ναζαρέτ, πόλη τῆς Γαλιλαίας καί τό παιδί, ὁ Χριστός δηλαδή, μεγάλωνε καὶ δυναμιωνόταν μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τό σκέπαζε. Ὁ Χριστός μας ἦταν Θεός ἀληθινός, ἀλλά ἐπειδή ἔγινε ἄνθρωπος καὶ φόρεσε τή σάρκα μας ἔπρεπε ὡς ἄνθρωπος νά ἀναπτύσσεται λίγο-λίγο γιατί τότε θά ἔβρισκαν ἀφορμὴ οἱ αἰρετικοὶ νά λένε ὅτι δέν ἔγινε ἄνθρωπος. Τό ρῆμα λοιπόν "ἠῦξανε", ἀναφέρεται στήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ ἐπειδή ἡ θεϊκὴ Του οὔτε αὐξανόταν, οὔτε ἐλαττωνόταν. Ὁ Χριστός δέν ἀναπτυσσόταν ὡς Θεός, διότι ὡς Θεός ἦταν τέλειος, ἀλλά ὡς ἄνθρωπος. Ὁμοίως καὶ γιά τήν σοφία, δέν ἐννοεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς ὅτι αὐξανόταν ἡ σοφία Του, τήν ὅποια εἶχε ὁ Χριστός ὡς Θεός διότι ὁ Χριστός δέν χρειάζόταν τήν ἀνθρώπινη σοφία, ἀφοῦ εἶναι πάνσοφος, ἀλλά θέλει νά πεί ὅτι ὅσο

αὐξανόταν κατὰ τό σῶμα, ἀπεκάλυπτε καί ὁ Χριστός τήν θεῖα σοφία πού ἐνοικοῦσε μέσα Του.

Αὕτη λοιπόν εἶναι ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ αὕτη μᾶς δείχνει τήν εὐκαιρία νά σκεφθοῦμε τίς ἄπειρες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ μας, πού ἂν καὶ Θεός καὶ Βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος, πού ἄγγελιοί Τόν ὑμνοῦν καὶ ἀρχάγγελιοί Τόν δοξολογοῦν, ὡστόσο γιά τήν δική μας σωτηρία, γιά τή δική μας τιμὴ, γιά τό δικό μας καλό, ἔλαβε σάρκα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἐκούσια ἦλθε νά ζήσει ἀνάμεσά μας ὡς ἄνθρωπος μέ κορυφωσὴ τὰ πάθη καὶ τήν σταύρωσή Του. Μέ τό ἱστορικό γεγονός τῆς Ὑπαπαντῆς μπαίνει γέφυρα μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεταξὺ Σωτῆρος καὶ σεσωμένων. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή παύει ἡ ἀπελπισία. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐξομαλύνθει. Ἡ πύλη τῶν οὐρανῶν ἀνοιξε. Τό ἔργο τῶν προφητῶν ὀλοκληρώθηκε. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζει τό ἔργο τῆς ἐκκλησίας.

(Συναξαριστὴς Φεβρουαρίου)

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ Γέροντος Γαβριήλ Κοβιλιάντου

Στὶς λατρευτικὲς συνάξεις τῆς ἐκκλησίας μας δεσπόζουσα θέση κατέχει ἡ Ὁρθόδοξη Ὑμνογραφία, ἡ ὅποια μέ τόν λόγο καὶ τό μέλος, προσφέρει στὸν πιστό τόν θεολογικό λόγο, τό "δόγμα", ὡς βιωμένη ἀλήθεια, ὡς καρπὸ ἐμπειρίας ἁγίας ζωῆς, ὡς ὁδηγὸ στήν πορεία πρὸς τήν ἔνωση μέ τόν Θεό, τήν θέωση.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς διαμορφώνεται τὰ Χριστούγεννα μέ τήν Γέννηση τοῦ Φωτός τοῦ κόσμου, καθορίζεται ἀπὸ τήν εὐχαριστία τοῦ Συμεῶνος ἀποκαλώντας τόν Χριστό: "φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν" καὶ μᾶς καθοδηγεῖ στήν φωτεινὴ συνάντησή μας μέ τόν Χριστό κατὰ τήν Δευτέρα καὶ ἔνδοξό Του Παρουσία.

Μέσα σ' αὐτό τό ἐσχατολογικό πνεῦμα, ὁ Ναός τῶν Ἱεροσολύμων, παρουσιάζεται

σάν σύμβολο τῆς νέας ἐπουράνιας Ἱερουσαλήμ ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Θεός θά κατοικεῖ ἐν μέσῳ τῶν δικαίων Του, πού θά φωτίζονται ἀπό τήν δόξαν Του ὅπως μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου. (Κεφ. 21, στίχ. 3-23).

Στό ἴδιο ἐσχατολογικό πνεῦμα πάντοτε, παίρνοντας ὁ Συμεών στήν ἀγκυλιά του ἀπό τά χέρια τῆς Παναγίας τόν Χριστό, προεικονίζει τήν Ὑπαντή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στήν Δευτέρα Παρουσία στολισμένη σά νύφη, θά ὑποδεχθεῖ τό “Ἀρνίο τῆς Ἀποκαλύψεως” γιά νά γιορτάσει μαζί Του τόν γάμο της.

Ἐνῶ μέ τήν ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στό Ναό, στίς 21 Νοεμβρίου, ἡ Ἐκκλησία προσβλέπει στήν προετοιμασία τῆς ἀναδημιουργίας, τῆς ἀναπλάσεως τῆς κτίσεως, ἢ τῆς “καινῆς κτίσης”, μέ τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου ἐγκαινιάζεται, μέ τά Χριστούγεννα ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν τελική συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ γι’ αὐτήν τήν ἀνάπλαση, μέ τήν Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ ἀποβλέπει στήν τελική συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ ὅλους τοὺς δικαίους κατά τήν Δευτέρα καί ἐνδοξό Του Παρουσία, πού εἶχαν ὡς πρότυπο τόν Συμεώνα.

Ὁ Βασιλεύς καί Παντοκράτωρ Χριστός κατά τήν Δευτέρα Του Παρουσία, θά πληρώσει τά σύμπαντα μέ τό φῶς τῆς θείας Του δόξης.

Ὅπως ἡ Θεοτόκος κατέστησε δυνατή τήν πρώτη καί ἐν σαρκί παρουσία Του, ἔτσι πλέον στό ἐξῆς εἶναι ἡ ἐκκλησία αὐτή πού θά προετοιμάσει καί θά ἀναγγεῖλει τήν Δευτέρα καί ἐνδοξό Του Παρουσία, καθότι ἡ ἐκκλησία εἶναι διαρκῆς Θεοτόκος! Ὅπως στήν ἐν σαρκί Παρουσία Του ἀγιάσθη ἡ παρθενική μήτρα τῆς Παναγίας, ἔτσι καί τώρα, εὐλογεῖται ἡ ἀγκυλιά τοῦ Συμεώ- νος.

Αὐτή ἡ εὐλογία εἶναι γιά κάθε ἄνθρωπο πού ἔχει ὡς πρότυπο τόν Συμεώνα, εἶναι αὐτή ἡ ἴδια ἡ σωτηρία μας.

Ἀπό τήν Παναγία παρέλαβε ἡ ἐκκλησία τόν Θεῖο Λόγο καί ἐν μυστηρίῳ καί λόγῳ μεταδίδει καί θά μεταδίδει αὐτόν εἰς τήν ἀνθρωπότητα μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Τότε οἱ δίκαιοι, ἡ ὀλοκληρωμένη δηλαδή ἐκκλησία-Παρθένος, Νύμφη καί Μητέρα τοῦ Λόγου θά συμμετέχει μέ τήν Παρθένο καί Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τήν Παναγία, στήν ἀέναο δοξολογία. Οἱ δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν ἦδη ἀπό τώρα ἀγάλλονται γιά τήν μέλλουσα αὐτή γιορτή τοῦ σύμπαντος κόσμου, μέ τόν Πρωτότοκο τῆς κτίσεως.”

Ἀπό Διάλεξη τοῦ Γέροντος Γαβριήλ Κοβιλιάτου, Βυζαντινολόγου-Δρ. Πανεπ. Κολωνίας μέ θέμα: “Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ” 1999.

Η ΑΓΙΑ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ

Συνεχίζοντας τό άρθρο μας περί τής Θείας Λειτουργίας, καί ἀφοῦ στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικού μας περιγράψαμε ἕνα ἕνα τά ἄμφια τῶν ἱερέων καί τήν σημασία τους, σέ αὐτό τό τεῦχος θά μιλήσουμε γιά ὅσα τελοῦνται στήν Προσκομιδή, δηλαδή στον χώρο πού προετοιμάζονται τά Τίμια Δῶρα καί μνημονεύονται οἱ ψυχές. Ἀφοῦ λοιπόν ἐνδυθοῦν τά ἄμφια τους ὁ διάκονος καί ὁ ἱερέας, ἔτσι λαμπεροί σάν οὐράνιοι ἄνθρωποι, ξεκινοῦν τήν προσκομιδή. Ὅλο αὐτό τό μέρος τής Ἀκολουθίας σκοπό ἔχει τήν προετοιμασία τῶν ἀναγκαίων γιά τήν Θεία Εὐχαριστία. Καθώς ἡ τελετή τής προσκομιδῆς δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ προετοιμασία τής Λειτουργίας, ἡ Ἐκκλησία τή συνέδεσε μέ τήν ἀνάμνηση τῶν πρώτων χρόνων τής ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τότε πού Ἐκεῖνος προετοιμαζόταν γιά τό ἔργο Του, γιά τά πάθη καί τόν θάνατό Του. Ἡ προετοιμασία αὐτή γίνεται μέσα στό ἱερό μέ τά βημόθηρα καί τά βῆλα κλειστά, μακρυνά ἀπό τά μάτια τῶν πιστῶν, ὅπως μυστικά ἐτοιμαζόταν ὁ Χριστός τά πρώτα χρόνια τής ἐπίγειας ζωῆς Του γιά τή δημόσια δράση Του.

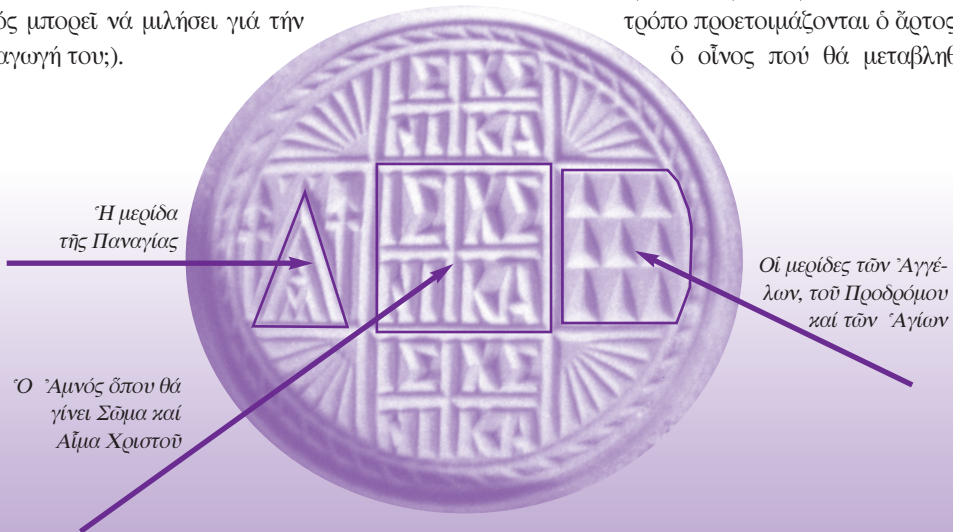
Κατόπιν καί οἱ δύο πλένουν τά χέρια τους καί ἀφοῦ κάνουν τρεῖς μετάνοιες ὁ καθένας λέγουν “ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καί ἐλέησόν με” τρεῖς φορές καί κατόπιν ὁ ἱερέας βάζει “εὐλογητός” καί πλησιάζουν στήν Ἁγία

Πρόθεση πού βρίσκεται στά ἄριστερά τής Ἁγίας Τραπεζῆς καί πήρε τό ὄνομά της γιὰτί σέ αὐτό τό σημεῖο τοῦ Ἱεροῦ τά πρώτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ συγκεντρώνονταν, δηλαδή προτίθεντο, ὅλες οἱ προσφορές τῶν χριστιανῶν γιά τήν κοινή τράπεζα. Ὁ ἱερέας παίρνει ἕνα ἀπό τά πρόσφορα τά ὁποῖα προσφέρονται, τό σφραγίζει μέ τήν Ἁγία λόγχη σταυροειδῶς, εἰκονίζοντας ἔτσι τό σωτήριο πάθος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀνάμνηση τῶν παθημάτων Του, καί λέγει τρεῖς φορές “εἰς ἀνάμνηση τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ”. Ἐπειτα μέ τήν λόγχη, ἡ ὁποία εἰκονίζει ἐκεῖνη μέ τήν ὁποία ἔτρωσαν τήν πλευρά τοῦ Κυρίου, κόβει στίς 4 πλευρές τό κεντρικό

σημείο της προσφορᾶς πού ἔχει τήν σφραγίδα μέ τό ὄνομα ΙΣ ΧΣ (Ἰησοῦς Χριστός) ΝΙ ΚΑ. Μέ τήν ἀποκοπή αὐτή θά δείξει τόν σωματικό χωρισμό τοῦ Κυρίου ἀπό τήν Παρθένη Μαρία καθώς Τόν γέννησε. Ὁ ἄρτος εἶναι ὁ ἀμνός πού προσφέρεται ὡς θυσία γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί ἐν γένει ἡ Προσκομιδή εἶναι τό ρεαλιστικό δράμα συνεπτυγμένο πού ἀναπαριστάνει τήν θυσία τοῦ ἀμνοῦ καί θά ὀλοκληρωθεῖ στήν Θεία Λειτουργία. Ὁ ἱερέας σάν τόν Προφήτη Ἡσαΐα διαβλέπει αὐτά πού θά γίνουν μελλοντικά καθώς τελεῖ τήν Προσκομιδή, κι ἔτσι κάθε πράξη του τήν συνοδεύει μέ τά ἀνάλογα προφητικά λόγια. Βυθίζοντας τήν λόγχη στή δεξιά πλευρά τῆς σφραγίδας προφέρει τίς λέξεις “ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῇ ἤρθη” (δηλαδή σάν πρόβατο ὀδηγήθηκε στή σφαγή ὁ Κύριός μας). Μετά βυθίζει τήν λόγχη στήν ἀριστερή πλευρά τῆς σφραγίδας λέγοντας “καί ὡς ἀμνός ἄμωμος, ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν, ἄφωτος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ” (δηλαδή καί σάν ἄρνι ἀμώμητο πού κάθετα ἄφωτο μπροστά σ’ αὐτόν πού τό κουρεύει, ἔτσι κι Ἐκείνος δέν ἀνοίγει τό στόμα Του). Κατόπιν μέ τή λόγχη στό πάνω μέρος τῆς σφραγίδας λέει τά λόγια “ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρισις αὐτοῦ ἤρθη” (καταδικάσθηκε δηλαδή σέ ταπεινωτικό θάνατο καί τοῦ ἄρνήθηκαν δίκαιη κρισις). Καί τέλος βυθίζοντας τή λόγχη στό κάτω μέρος τῆς σφραγίδας συγκλονισμένως ἀναφωνεῖ: “τήν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσετε;” (καί ποίους μπορεῖ νά μιλήσει γιά τήν καταγωγή του;).

Καθώς ὁ ἱερέας ἔχει κόψει ἤδη τόν ἀμνό στίς τέσσερις πλευρές του κάνει στό κάτω μέρος του μία ὀριζόντια τομή, ἀνασηκώνει τό κεντρικό αὐτό σημεῖο τοῦ ἄρτου καί τό τοποθετεῖ στό Ἅγιο Δισκάριο λέγοντας: “ὅτι αἴρεται ἀπό τῆς γῆς ἡ ζωή αὐτοῦ” (ἐξάλειψαν τήν ζωήν Του ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς) καί χαράζοντας τό κάτω μέρος σέ σχῆμα σταυροῦ προσθέτει “θύεται ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας” (δηλαδή θυσιάζεται ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ πού παίρνει ἐπάνω Του τήν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων γιά τήν ζωή καί τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.) Κατόπιν τοποθετεῖ τόν ἀμνό στό κέντρο τοῦ δισκαρίου καί τρυπᾷ μέ τήν αἰχμή τῆς λόγχης στό σημεῖο ΙΣ (δηλαδή Ἰησοῦς) καί λέει “εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχη τήν πλευράν αὐτοῦ ἔνυξε· καί εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καί ὕδωρ· καί ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε καί ἀληθινή ἐστίν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ”. (δηλαδή ἕνας ἀπό τούς στρατιῶτες τρυπήσε τήν πλευρά Του μέ τή λόγχη καί ἀμέσως ἔτρεξε αἷμα καί νερό. Καί αὐτός πού ἀναφέρει τό γεγονός τό εἶδε μέ τά μάτια του καί εἶναι ἀληθινή ἡ μαρτυρία του). Ἀμέσως τότε μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο ρίχνει κρασί καί νερό καί κατόπιν εὐλογεῖ τήν ἁγία ἔνωση. Τά δῶρα πού προσφέρονται δηλαδή τό ψωμί, τό νερό καί τό κρασί εἶναι οἱ ἀπαρχές τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καί τά πιό βασικά συστατικά, γι’ αὐτό καί δηλώνουν τό μεγάλο καί τό λαμπρό τῆς προσφορᾶς. Μέ αὐτόν τόν τρόπο προετοιμάζονται ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος πού θά μεταβληθοῦν

στή διάρκεια της Θείας Λειτουργίας σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Κατόπιν ὁ ἱερέας ἀπό ἓνα δεῦτερο πρόσφορο (ἢ καί ἀπό τό ἴδιο), κόβει τήν μερίδα “εἰς τιμὴν καί μνήμην τῆς Ὑπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου” καί τήν τοποθετεῖ στό δεξιό μέρος τοῦ ἀμνοῦ πάνω στό δισκάριο λέγοντας τά προφητικά λόγια τοῦ ψαλμοῦ “παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου ἐν ἱματισμῷ διαχρῶσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη” (δηλαδή στά δεξιὰ σου κάθισε ἡ Βασίλισσα ντυμένη μέ ροῦχα χρυσοῦφρανα καί καταστολισμένη). Κατόπιν στά ἀριστερά τοῦ ἀμνοῦ τοποθετεῖ τίς μερίδες τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἁγίων καί τέλος παίρνοντας ψυχία ἀπό τό πρόσφορο καί στό κάτω μέρος τοῦ ἀμνοῦ, πάνω στό δισκάριο, μνημονεύει τίς ψυχές τῶν ζώντων καί τῶν κεκοιμημένων.

Ὅπως εἶπαμε ὁ ἀμνός δέν ἔχει γίνει ἀκόμα Σῶμα Χριστοῦ, δηλαδή ὁ ἄρτος ἔχει παραμείνει ἄρτος καί συμβολίζει τόν Χριστό κατά τήν πρώτη του ἡλικία, γι’ αὐτό ὁ ἱερέας σκεπάζει τά Δῶρα ἐπειδή ἡ δύναμη τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ Λόγου εἶναι σκεπασμένη πρὸς τό παρόν μέχρι τῆ δημόσια ἐμφάνισή Του καί δέν φαίνεται. Ὁ ἱερέας πρῶτα τοποθετεῖ τόν ἀστερίσκο πού συμβολίζει τό ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ στό Ἅγιο Δισκάριο λέγοντας “καί ἰδοῦ ὁ Ἀστήρ ἑλθὼν ἔστη ἐπάνω οὐ ἦν τό παιδίον” (δηλαδή καί ἰδοῦ ἀστέρας ἦλθε καί ἐκάθισε ἐπάνω ἀπό ἐκεῖ πού βρισκόταν τό παιδί). Κατόπιν τοποθετεῖ τά καλύμματα στό Ἅγιο Δισκάριο καί ἔπειτα στό Ἅγιο Ποτήριο καί τά δύο τά καλύπτει μέ τόν ἀέρα.

Τά Ἅγια Σκευή πού χρησιμοποιοῦνται στήν Προσκομιδὴ καί στή Θεία Λειτουργία εἶναι τό Ἅγιο Ποτήριο, τό Δισκάριο, ὁ Ἀστερίσκος, ἡ

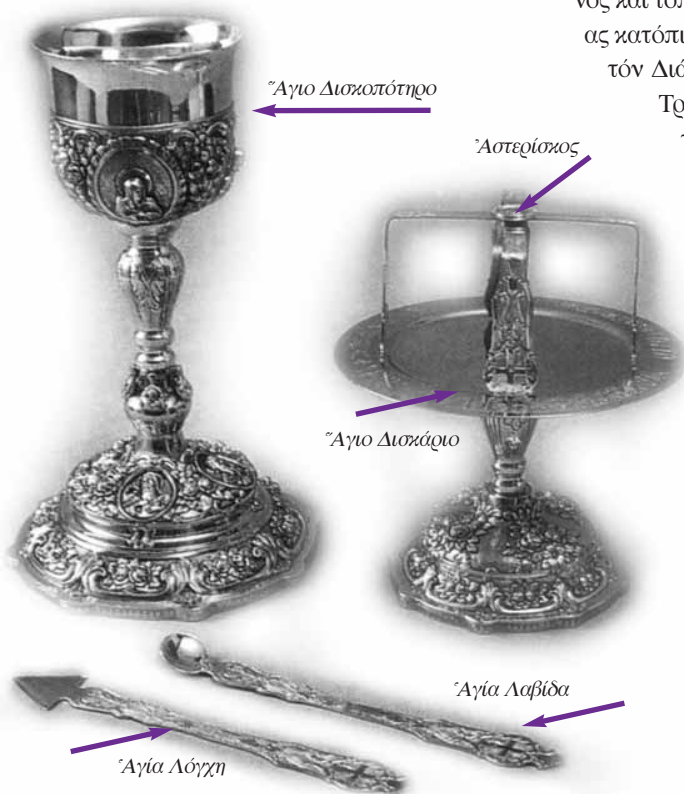
Ἅγια Λαβίδα, ὁ ἀέρας, τά καλύμματα, ἡ Ἅγία Λόγχη, τό μάκτρο, ὁ σπόγγος καί ἡ μούσα.

Ἡ Ἅγια Πρόθεσις γενικότερα συμβολίζει τῆ φάτνη, τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ ὅπου καταδέχθηκε νά σαρκωθεῖ καί ν’ ἀναλιθεῖ ὁ Σωτήρας μας.

Τό Ἅγιο Ποτήριο ἀπό τό ὁποῖο ὄλοι μας κοινωνοῦμε, εἰκονίζει ἐκεῖνο τό Ποτήριο μέσα στό ὁποῖο ὁ Σωτήρας μας ἱερούργησε τό Αἷμα Του καί γι’ αὐτό γεμίζει ὁ ἱερέας τό Δισκοπότηρο μέ κρασί καί νερό ἀκριβῶς, ὅπως εἶπαμε, τήν στιγμή πού κεντᾶ με τῆ λόγχη τόν ἀμνό καί μνημονεύει τήν στιγμή πού ἀπό τήν πλευρά τοῦ Χριστοῦ βγήκε αἷμα καί ὕδωρ. Τό Δισκάριο εἰκονίζει τόν Οὐρανό καί γι’ αὐτό εἶναι στρογγυλό καί στό κέντρο του κρατᾶ τόν Δεσπότη τοῦ Οὐρανοῦ. Πάνω σέ αὐτόν εἶναι χαραγμένη ἡ εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπό τά σπλάχνα τῆς ὁποίας ἐξῆλθε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Ἀστερίσκος εἰκονίζει τόν ἀστέρα ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐμφανίστηκε στή γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἅγία Λόγχη εἶναι μία μικρὴ λόγχη μέ τήν ὁποία κάνουμε ἀκριβῶς ὅ,τι καί ὁ στρατιώτης ἐπάνω στό σῶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, δηλαδή λογχίζουμε τόν Ἀμνό πού θά μεταβληθεῖ σέ Σῶμα Χριστοῦ στή Θεία Λειτουργία. Τό κάλυμμα τοῦ δισκαρίου εἰκονίζει τά σπάργματα τοῦ Χριστοῦ τά ὁποῖα δηλώνουν τήν Ἐνανθρώπιση τοῦ Λόγου γι’ αὐτό καί ὁ ἱερέας καλύπτοντας τό δισκάριο λέγει: “ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο”. Τό κάλυμμα δέ τοῦ Ἁγίου Δισκοπότηριου συμβολίζει τά ἐντάφια σάβανα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀέρας μέ τόν ὁποῖον ὁ ἱερέας καλύπτει τό δισκοπότηρο καί τό δισκάριο μαζί, συμβολίζει τῆ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ Θαβῶρ. Ὁ ἱερέας καθώς καλύπτει λέγει τόν ψαλμό “ἐκάλυψεν οὐρανοῦς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ καί τῆς συνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ” (δηλαδή ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς Θεός εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σκεπάζει τόν οὐρανό μέ τίς ἀρετές Του καί ἡ γῆ πληρώθηκε ἀπό τήν σύνεση καί τήν γνώση Του, ἐφόσον Τόν γνώρισε μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅλη ἡ Οἰκουμένη). Τόν ἀέρα κινεῖ ὁ ἱερέας πάνω ἀπό τά Τίμια Δῶρα καθώς λέμε ἀργότερα, στή Θεία Λειτουργία, τό σύμβολο τῆς

Πίστεως και συμβολίζει τον θρίαμβο της Αναστάσεως. Το **μάκτρο** είναι το κόκκινο πανάκι με το οποίο σκουπίζουμε το στόμα μας όταν κοινωνούμε και το οποίο συμβολίζει τη γλαμύδα με την οποία έντυσαν τον Χριστό στο Πραιτώριο οι στρατιώτες και η οποία ποτίστηκε από το Πανάγιο Αίμα Του που έτρεχε από το μαστιγωμένο Σώμα Του. Ο **σπόγγος** είναι σφουγγάρι στρογγυλό, φυσικό και εικονίζει εκείνον τον σπόγγο με τον οποίον πότισαν τον Κύριο πάνω στο Σταυρό με ξύδι. Συνήθως, όταν ο ιερέας καταλύσει μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας και σκουπίσει καλά το Άγιο Ποτήριο κατόπιν τοποθετεί τον σπόγγο μέσα στο δισκοπότηρο για να απορροφή την υγρασία και να μην οξειδώνεται το μέταλλο. Η **μούσα** είναι επίσης σφουγγάρι φυσικό το οποίο είναι λεπτό και καλά πατημένο, κατάλληλο για να συλλέγει ο ιερέας τις μερίδες από το αντιμύνησιο και για να καθαρίζει το δισκάριο.

Άφου λοιπόν

ο ιερέας στην Προσκομιδή σκεπάσει με τον άερατά καλυμμένα δισκάριο και δισκοπότηρο, υποκλίνεται μπροστά στην Άγία Πρόθεση και θυμιάζει τα προσφερόμενα Δώρα λέγοντας την εύχη “θυμιάμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ο Θεός ήμων εις όσμήν ευωδίας πνευματικής· ο προσδεξάμενος εις τό υπερουράνιον Σου θυσιαστήριον, άντακατάπεμψον ήμιν την χάριν του Παναγιου σου Πνεύματος” (δηλαδή σου προσφέρουμε θυμιάμα Χριστέ και Θεέ μας ως πνευματική ευωδία· δέξου το στο υπερουράνιο θυσιαστήριό σου και στείλε μας σαν αντάλλαγμα τη Χάρη του Παναγιου σου Πνεύματος). Ζητά από τον Θεό να ευλογήσει τα προτεθέντα και να τά δεχθεί στο υπερουράνιο θυσιαστήριο και να μνημονεύσει όσους πρόσφεραν τά Δώρα αυτά κι εκείνους για τους οποίους προσφέρθηκαν. Κατόπιν κάνει την απόλυση της προσκομιδής θυμιάζοντάς την όπως και την Άγία Τράπεζα, όπως ακριβώς και ξεκίνησε όταν μπήκε στην Έκκλησία δείχνοντας έτσι ότι αρχή και τέλος είναι ο Θεός όπου θρόνος και τόπος του είναι τό θυσιαστήριο. Ο ιερέας κατόπιν ασπάζεται τό Ευαγγέλιο κι ευλογεί τον Διάκονο ο οποίος ασπάζεται την Άγία Τράπεζα. Και άφου παίρνει την εύχη του βγαίνει από τό ιερό στέκεται στο κέντρο, άπέναντι από την Ώραία Πύλη, και καλεί τον ιερέα να ξεκινήσει την Θεία Λειτουργία λέγοντας δυνατά “Ευλόγησον Δέσποτα”. Από την Άγία Τράπεζα ο ιερέας αποκρίνεται “Ευλογημένη ή Βασιλεία του Πατρός και του Υιου και του Άγιου Πνεύματος νυν και αιεί και εις τους αιώνας των αιώνων”. (Δηλαδή ως είναι δοξασμένη ή Βασιλεία του Πατέρα και του Υιου και του Άγιου Πνεύματος τώρα και πάντοτε και εις την άτέλειωτη αιωνιότητα) κι έτσι αρχίζει ή Θεία Λειτουργία.

M.M.

ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΞΕΝΟΦΩΝ & ΜΑΡΙΑ & τὰ τέκνα τους 'Αρκάδιος & 'Ιωάννης

Ὁ Ἅγιος Ξενοφών ἦταν πλούσιος εὐγενής, ἀλλά καί πολύ εὐσεβής πρὸς τὸν Θεό, πού ἐζήση στα χρόνια τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστιανανοῦ, στήν Κωνσταντινούπολη. Εἶχε παντρευτεῖ τήν Μαρία, ἐνάρετη κι ἐνείνη ὅπως κι αὐτός κι εἶχαν ἀποκτήσει δύο γιούς, τόν Ἀρκάδιο καί τόν Ἰωάννη, τοὺς ὁποίους ἐστειλαν γιά σπουδές στήν ὀνομαστή σχολή τῆς Βηρυττοῦ. Ἐκείνη τήν ἐποχή ἀρρώστησε βαρειά ὁ Ξενοφών καί κάλεσε τοὺς γιούς του στή Βασιλεύουσα γιά νά τοὺς δώσει τίς τελευταῖες του ὁδηγίες. Παραδόξως ὁμως κι ἐνῶ ὅλοι περίμεναν ὅτι θά ἐκδημήσει πρὸς Κύριον, ὁ Ξενοφών ἐγινε καλά κι ἔτσι τὰ παιδιά του χαρούμενα δόξασαν τόν Θεό κι ἀφοῦ ἀνάρρωσε ὁ πατέρας τους ἐφυγαν πάλι γιά τή Βηρυττό γιά νά τελειώσουν τίς σπουδές τους. Καθ' ὁδόν ὁμως, τό πλοῖο ἔπεσε σέ μεγάλη θαλασσοταραχή καί συνετρίβη ἀπό τὰ

κύμματα, ἐνῶ οἱ δύο ἀδελφοί, χωριστά ὁ καθένας, σώθηκαν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ βγήκε σέ κάποια στεριά, κοντά στήν Τύρο, ὁ Ἰωάννης δόξασε τόν Θεό γιά τή διάσωσή του καί συνειδητοποιώντας τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ἀποφάσισε νά ἀφιερώσει τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του σέ μοναστήρι. Ἐφυγε λοιπόν, προσευχόμενος στόν Θεό νά ἔχει λυτρώσει καί τόν ἀδελφό του Ἀρκάδιο καί νά δώσει καί σέ ἐκεῖνον τόν ἀγαθό λογισμό νά γίνει μοναχός. Ἀφοῦ περπάτησε στά βάθη τῆς ἐρήμου βρήκε κάποιο μοναστήρι καί χτύπησε τήν πόρτα. Ὁ θυρωρός τοῦ ἀνοιξε καί βλέποντάς τον γυμνό τοῦ πρόσφερε ράσα γιά νά ντυθεῖ. Κατόπιν, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε νά φάει καί τόν περιποιήθηκε, τόν ρώτησε ἀπό ποῦ ἐρχόταν. Ὁ Ἰωάννης τοῦ διηγήθηκε τήν περιπέτεια του καί ὁ μοναχός ἤρθε σέ καπάνυξη, δόξασε τόν Θεό μας καί εἶπε στόν Ἰωάννη: “Καί τώρα παιδί μου ποῦ θά πᾶς; Ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκάλυψε τό θέλημα τῆς καρδιάς του νά γίνει μοναχός. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ἔμεινε στό μοναστήρι, νηστεύοντας, ἀγρυπνώντας καί προσευχόμενος. Σύντομα ὁ Ἠγούμενος τῆς Μονῆς τόν σφράγισε μέ τόν Τίμο Σταυρό καί τόν ἔντυσε μέ τό Ἅγιο Σχήμα.

Ὁ Ἀρκάδιος ἔφτασε κι ἐκεῖνος σέ κάποια ἄλλη ἀκτῆ καί δόξασε τόν Θεό γιά τήν διάσωσή του, ἀλλά καί θρηνοῦσε γιά τόν χαμό τοῦ ἀδελφοῦ του, πιστεύοντας ὅτι ἐκεῖνος πνίγηκε. Ἐφθασε σέ μία πόλη καί κάποιοι τοῦ ἔδωσαν τροφή καί ρούχα. Τό βράδυ ξάπλωσε νά κοιμηθεῖ στά скаλιά μᾶς ἐκκλησίας καί τό βράδυ βλέπει σέ ὄραμα τόν Ἰωάννη νά τόν διαβεβαιώνει ὅτι ἔχει σωθεῖ καί τόν συμβούλευε νά ἀκολουθήσει τό μοναχικό βίο, τόν ὁποῖο ὁ πατέρας τους τοῦς εἶχε μάθει νά τιμοῦν καί ν’ ἀγαποῦν. Ἀποφάσισε νά γίνει λοιπόν κι ἐκεῖνος μοναχός καί λέγοντας τήν εὐχή βάδιζε πρὸς τά Ἱεροσόλυμα γιά νά προσκυνήσει τοῦς Ἁγίους Τόπους. Ἐκεῖ συνάντησε κάποιον Ἅγιο Γέροντα, προορατικό, ὁ ὁποῖος διαβλέποντας τήν θλίψη του τοῦ εἶπε νά μή λυπεῖται, διότι ὁ ἀδελφός του ζεῖ, εἶναι μοναχός καί θά δεῖ ὅλη τήν οἰκογένειά του πρὶν πεθάνει. Ὁ Ἀρκάδιος θαυμάζοντας γιά τό προορατικό χάρισμα τοῦ ἀνδρός τόν παρακαλοῦσε μέ

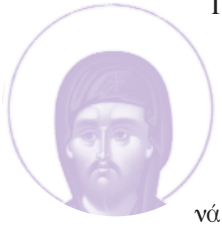
δάκρυα νά τόν κείρει μοναχό. Ἀκολούθησε λοιπόν τόν Γέροντα στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὅπου ἐκεῖ τοῦ παραχώρησε τό κελλί του, στό ὁποῖο ὁ ἴδιος ζοῦσε καί ἀσκήτευε πενήντα χρόνια καί παρέμεινε μαζί του ἕνα χρόνο, διδάσκοντας στόν Ἀρκάδιο τόν κανόνα τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Μετά τήν πάροδο αὐτοῦ τοῦ ἔτους ὁ Γέροντας ἀνεχώρησε γιά τήν ἐρημο, ἀφοῦ ἀποχαρέτισε τόν Ἀρκάδιο καί τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά ἐπιστρέψει μετά ἀπό τρία χρόνια γιά νά δεῖ πῶς διέχεται τό μοναχικό βίο. Ἐμεινε λοιπόν ὁ Ἀρκάδιος σ’ ἐκεῖνο τό κελλί τηρώντας τό μοναχικό του κανόνα μέ προθυμία, ὅπως διδάχθηκε ἀπό τόν ἅγιο ἐκεῖνο Γέροντα.

Ἀφοῦ πέρασαν δύο χρόνια, καί μή γνωρίζοντας ὁ Ἅγιος Ξενοφών τό ναύαγιο τῶν παιδιῶν του, κι ἐπειδή δέν εἶχε λάβει κανένα νέο τους, ἔστειλε ἄνθρωπο στή Βηρυττό γιά νά μάθει πῶς εἶναι καί ποῦ εὐρίσκονται. Ἐκεῖνος πληροφορήθηκε ὅτι ἀπό τότε ποῦ τά κάλεσε ὁ πατέρας τους ὅταν ἀρρώστησε, τά παιδιά δέν ἐπέστρεψαν στή Βηρυττό. Τότε ὁ ἀπεσταλμένος πῆγε στήν Ἀθήνα μήν τυχόν κι εὐρίσκονταν ἐκεῖ. Ὅταν ἔφθασε ἔμεινε σ’ ἕνα πανδοχεῖο κι ἐκεῖ συνάντησε ἕνα σύνδουλό του μέ μοναχικό ἔνδυμα ὁ ὁποῖος τόν ἀναγνώρισε καί τόν ρώτησε: “ποῦ βρισκονται τά παιδιά τοῦ κυρίου μας;”. Δάκρυσε τότε ὁ μοναχός λέγοντάς του, νομίζω ὅτι πνίγηκαν στό ναύαγιο ποῦ ἦμουν κι ἐγώ, ἀλλά ἐγώ σώθηκα. Μή θέλοντας νά ἐπιστρέψω, ἔγινα μοναχός καί πηγαῖνω στά Ἱεροσόλυμα γιά νά προσκυνήσω τόν Τάφο τοῦ Κυρίου μας. Ἔτσι ὁ ἀπεσταλμένος ἐπέστρεψε στήν Κωνσταντινούπολη λυπημένος καί δέν ἤξερε πῶς ν’ ἀναγγεῖλει στοῦς γονεῖς τόν αἰφνίδιο θάνατο τῶν παιδιῶν τους. Ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστά στόν Ξενοφώντα καί στή Μαρία καί τοῦς ἀνήγγειλε τό θλιβερό γεγονός ἐκεῖνοι σάν τόν Ἰωβ ἀναστενάζοντας εὐχαρίστησαν τόν Θεό λέγοντας: “Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο. Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοῦς αἰῶνας”. Φορώντας καί οἱ δύο τρίχινο χιτῶνα πέρασαν ὅλη τή νύχτα προσευχόμενοι καί τά χαράματα, ὅταν ἀποκαμωμένοι γιά λίγο τοῦς πῆρε ὁ ὕπνος, βλέπουν σέ ὄραμα καί οἱ

δύο ότι τά παιδιά τους στέκονταν μπροστά στον Χριστό έχοντας στά κεφάλια τους στέφανα λαμπρά και πολύτιμα. Άποφάσισαν τότε νά ξεκινήσουν και οι δύο γιά προσκύνημα στους Άγιους Τόπους.

Στήν ξηραιο του Ιορδάνου συνάντησαν τόν Γέροντα του Άρχαδίου, και έσκυψαν νά πάρουν τήν εὐλογία του. Έκείνος τούς προγνώρισε και τούς απεκάλεσε μέ τά όνόματά τους, και τούς απεκάλυψε ότι τά παιδιά τους ζοῦν και σύντομα θά τά ξαναδοῦν, αφού επιστρέψουν στή Ιεροσόλυμα από τήν επίσκεψή τους στίς Μονές του Ιορδάνη. Ο Άγιος Γέροντας κατευθύνθηκε στή Ιεροσόλυμα και αφού προσκύνησε στό Γολγοθά κάθισε εκεί κοντά νά αναπαυθεί. Άλλά στό Γολγοθά έφτασε και ό Άρχαδιος και ταυτόχρονα και ό Ιωάννης γιά νά προσκυνήσουν χωρίς νά αναγνωρίσουν από τήν άσκηση ό ένας τόν άλλον. Ο Γέροντας τότε απευθυνόμενος στον Ιωάννη του ζήτησε νά μάθει τήν καταγωγή του. Ο Ιωάννης διηγήθηκε τά πάντα και τότε ό Άρχαδιος τόν ανεγνώρισε και κλαίγοντας του απεκάλυψε ότι είναι ό χαμένος του αδελφός. Ο Γέροντας είπε τότε και στους δύο ότι ό ίδιος τό εγνώριζε και γι' αυτό ζήτησε από τόν Ιωάννη νά τούς πει τήν ιστορία του. Μετά από λίγες μέρες έφτασαν στό Γολγοθά και οι γονείς τους, όπως είχε προειπει ό Γέροντας και αφού προσκύνησαν και άφησαν πολλές έλεημοσύνες στή προσκυνήματα, είδαν εκεί και τόν άγιο Γέροντα μέ τούς δύο ύποτακτικούς του, χωρίς όμως ν' αναγνωρίσουν ότι ήταν τά παιδιά τους. Ο Γέροντας τούς συμβούλεψε νά ετοιμάσουν τράπεζα γιά τήν ύποδοχή τους και οι άγιοι γονείς έτρεξαν περιχαρείς μήν πιστεύοντας ότι σέ λίγο, κατά τήν ύπόσχεση του Γέροντα θά δοῦν και πάλι τά παιδιά τους. Ξεκίνησαν λοιπόν ό Γέροντας μέ τά δύο άδελφια γιά

τόν τόπο πού είχαν καταλύσει οι δύο γονείς και παρεκάθισαν σέ πλούσια τράπεζα πού είχαν μέ όλη τους τήν άγάπη ετοιμάσει. Ο Άγιος Ξενοφών, άδημονώντας νά μάθει τά νέα των παιδιών του, ρώτησε τόν Γέροντα πώς είναι και εκείνος του άπαντησε ότι αγωνίζονται γιά νά σωθοῦν. Κατά τή διάρκεια του δείπνου ό Άγιος Ξενοφών παρατήρησε τήν εὐταξία και τήν εὐλάβεια των δύο μοναχών πού συνόδευαν τόν Γέροντα και τούς επαινεσε, ειχόμενος και τά παιδιά του νά είναι σαν και αυτούς τούς ύποτακτικούς. “Άμήν”, άπάντησε ό Γέροντας και κατόπιν έδωσε τό λόγο στον Άρχαδιο γιά νά πει τήν ιστορία του, από πού κατήγετο και από ποιους γονείς. Άκούγοντας τήν ιστορία του ό Ξενοφών και ή Μαρία ανεγνώρισαν τό παιδί τους και γεμάτοι χαρά και ευγνωμοσύνη τό αγάλασαν κλαίγοντας και δοξολογώντας τόν Θεό. Έκείνος τούς απεκάλυψε ότι ό άλλος μοναχός είναι ό γιός τους Ιωάννη και έτσι ευτυχισμένη και ένωμένη πλέον ή οικογένεια ευχαρίστησε και έδοξολόγησε τόν Θεό. Κατόπιν ό Ξενοφών ζήτησε από τόν άγιο Γέροντα νά τόν κείρει και εκείνον μοναχό και ή Μαρία όμοίως ζήτησε νά γίνει μοναχή. Τά δύο άδελφια ακολουθήσαν τό Γέροντά τους στήν ξηραιο και άξιώθηκαν νά φθάσουν σέ ύψη άρετων, ασκούμενοι μέχρι τέλους και άξιώθηκαν από τόν Θεό νά θεραπεῦν κάθε ασθένεια και έλαβαν τό προορατικό χάρισμα. Ο δέ πατέρας τους, Άγιος Ξενοφών πούλησε όλα τά υπάρχοντά του και τά μοίρασε στους φτωχούς, έλευθέρωσε τούς δούλους του και όδηγησε τή γυναίκα του Μαρία σέ γυναικειό Μοναστήρι, όπου αγωνίστηκε νά ευαρεστήσει τόν Θεό, έφτασε σέ μέτρα άγιων και έκανε πολλά θαύματα θεραπεύοντας τυφλούς και δαίμονισμένους και έτσι ανεπαύθη έν Κυρίω. Ο δέ Άγιος Ξενοφών, φορώντας τρίχινο μανδύα ανεχώρησε γιά τήν ξηραιο, όπου έζησε τό ύπόλοιπο τής ζωής του σαν άσκητής, άξιωθεις μυστηρίων μεγάλων και προορατικού χαρίσματος και κατόπιν παρέδωσε τήν όσια ψυχή του στον Κύριο στίς άρχές του βου αιώνος.

Η μήμη τους εορτάζεται μαζί στίς 26 Ιανουαρίου.

Άπό τόν Συναξαριστή Ιανουαρίου

Ὁ μακαριστός ἅγιος Γέροντας Πορφύριος ὁ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

Ὁ Γέροντας Πορφύριος γεννήθηκε τὸ 1906 στὸν Ἅγιο Ἰωάννη Καρυστίας Εὐβοίας καὶ βαπτίστηκε Εὐάγγελος. Στὸ σχολεῖο φοίτησε μόνον δύο χρόνια. Ἡ ἀσθένεια τοῦ δασκάλου καὶ ἡ φτώχεια τῆς οἰκογένειάς του τὸν ἔσπρωξαν νὰ ἐργασθεῖ βόσκοντας τὰ λίγα ζῶα της. Λίγο ἀργότερα, περὶ πέντε ἐτῶν παιδάκι, ἐργάστηκε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τῆς περιοχῆς καὶ μετὰ σ' ἓνα παντοπωλεῖο γνωστοῦ τῆς οἰκογένειας, στὸν Πειραιᾶ. Ὁ πατέρας του εἶχε πάει νὰ δουλέψει στὴ διώρυγα τοῦ Παναμαῖ γιὰ νὰ συντηρήσει τὴν οἰκογένειά του.

Στὰ χέρια τοῦ ὀκτάχρονου τσοπανόπουλου εἶχε φτάσει ἓνα φυλλαδάκι μὲ τὸν βίو τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Καλυβίτη, τὸ ὁποῖο διάβαζε συλλαβιστά. Αὐτὸς ὁ Ἅγιος εἶχε συγκινήσει τὸν μικρὸ Εὐάγγελο καὶ τοῦ εἶχε δημιουργήσει τὸν

πόθο νά τόν μιμηθεῖ. Ἐτσι, γύρω στά δώδεκα χρόνια του, ξεκίνησε μόνος του κρυφά γιά τό Ἅγιο Ὅρος καί στό πλοῖο συνάντησε τόν μετέπειτα Γέροντά του, ἱερομόναχο Παντελεήμονα, τόν πνευματικό, πού ἀσκήτευε στήν καλύβη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στή Σκήτη Καυσοκαλυβίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Σ' αὐτόν τόν Γέροντα καί τόν ἀιτάδελφό του μοναχό Ἰωαννίκιο, ὁ νεαρός δόκιμος ἔκανε χαρούμενη καί ἄκρα ὑπακοή καί ἔτσι σέ λίγα χρόνια ἀξιώθηκε νά καρεῖ μοναχός καί νά μάθει ἔμπρακτα τά μυστικά τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἀγάπης του στόν Χριστό καί στούς γέροντές του, τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ἀσκήσεώς του, ἦταν νά τόν ἐπισκεφθεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καί νά τοῦ δοθεῖ σέ νεαρή ἡλικία τό χάρισμα τῆς διοράσεως, δηλαδή τῆς δυνατότητας νά βλέπει, ὅταν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦσε, τά ἀόρατα πράγματα ἢ πνεύματα ἢ γεγονότα τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος καί μερικῆς φορές καί τά μέλλοντα.

Στό Ἅγιον Ὅρος ἀσθένησε ἀπό πλευρίτιδα γύρω στά 18 του χρόνια καί οἱ γέροντές του τόν ἔστειλαν σέ μοναστήρι στόν κόσμο γιά θεραπεία. Σ' αὐτό τό μοναστήρι στήν Εὐβοία τόν γνώρισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ Πορφύριος καί, ἀφοῦ διεπίστωσε ὅτι ὁ Θεός τόν εἶχε ἐπισκιάσει μέ τή Χάρις Του, τόν χειροτόνησε ἱερέα σέ ἡλικία 20 ἐτῶν. Μετά ἀπό ἕνα μικρό διάστημα ὁ Μητροπολίτης τῆς περιοχῆς τόν κατέστησε πνευματικό κι ἔτσι ἔθεσε στήν ὑπηρεσία τῶν πιστῶν τό χάρισμα τῆς διοράσεως, μέ τό ὁποῖο ὁ Θεός εἶχε χαριτώσει τόν δοῦλο του Πορφύριο. Μέ τό χάρισμα αὐτό, ὁ νεαρός ἱερομόναχος καί πνευματικός Πορφύριος βοηθοῦσε τούς ἀνθρώπους νά γλυτώσουν ἀπό διάφορες πλεκτάνες τοῦ πονηροῦ, νά καταλάβουν τί γίνεται στήν ψυχή τους, νά μὴ πιστεύουν στίς ἀπάτες τῶν μαγισσῶν πού μέ τό πρόσχημα ὅτι θά τοὺς λύσουν τά μάγια τοὺς ἀπομιζοῦσαν τίς οικονομίες τους, νά διαπιστώνουν καί νά θεραπεύουν τίς σωματικές τους ἀσθένειες καί τά αἰτία τους καί γενικά νά δοῦν καί νά καταλάβουν πράγματα πού θά τοὺς βοηθοῦσαν στή ζωή τους.

Τό 1940 διορίστηκε ἐφημέριος στήν Πολυκλιτική Ἀθηνῶν, στήν ὁδὸ Σωκράτους, κοντά στήν

πλατεία Ὀμονοίας. Σ' αὐτὴ τῆ θέσῃ παρέμεινε 33 χρόνια, ἐξομολογώντας τοὺς ἀσθενεῖς καί ἄλλους, προσευχόμενος, συμβουλευόμενος καί ὄχι καί λίγες φορές θεραπεύοντας μέ τὴν προσευχή καί τὴ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἀσθενεῖς πού ζητοῦσαν τὴ βοήθειά του. Παρ' ὅλον δέ ὅτι ἐκρυβε ἐπιμελῶς τὰ χαρίσματά του, εἶχε γίνει γνωστός σέ κάποιον σχετικῶς περιορισμένο ἀριθμὸ πιστῶν πού σιγά-σιγά μεγάλωνε.

Τό 1950 νοίκιασε τό ἐγκαταλελειμένο μοναστηράκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καλλισιῶν στήν Πεντέλη καί μέχρι τό 1978 καλλιεργοῦσε τὴν περιοχὴ του. Τό 1979 ἐγκαταστάθηκε στό Μῆλεσι Ἀττικῆς, κοντά στόν Ὁρωπό, ὅπου ἄρχισε, ἀφοῦ ἔλαβε τίς νόμιμες ἀδειες, νά κτίζει τό Ἑσυχαστήριο τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος. Σ' αὐτό δεχόταν ἐπισκέπτες κάθε κατηγορίας καί τηλεφωνήματα ἀπὸ ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, γιά διάφορα προβλήματα καί συμβούλευε, εἰχόταν, ἐξομολογοῦσε καί θεράπευε τίς ψυχῆς καί πολλές φορές καί τά σώματα τῶν ἀνθρώπων.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 1991, προαισθανόμενος τό τέλος του, καί μὴ θέλοντας νά κηδευθεῖ μέ τιμές, ἀναχώρησε γιά τό καλύβι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στά Καυσοκαλύβια τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὅπου εἶχε καρεῖ μοναχός πρὶν ἀπὸ 70 χρόνια καί στίς 4:30 τό πρωῖ τῆς 2-12-1991 παρέδωσε τό πνεῦμα στόν Κύριο, πού τόσο ἀγάπησε στή ζωὴ του. Ἐκεῖ ἐτάφη σέ ἕναν ἀπλό καλογερικό τάφο μέ τὴν παρουσία μόνο τῶν συμμοναστῶν του, διότι εἶχε παραγγεῖλει ἀπὸ μεγάλη ταπεινώση νά ἀναγγελθεῖ ἡ κοίμησή του μόνον μετά τὴν ταφή του. Τώρα, σ' αὐτόν τόν τάφο ἀναπαύεται ἄλλος μοναχός, τὰ δέ λείψανα τοῦ Γέροντος Πορφυρίου κατ' ἐντολήν του πρὸς τοὺς ὑποτακτικούς του, ἔχουν ἀποκρυβεῖ σέ ἀπρόσιτο μέρος.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικά του.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ Γέροντος Πορφυρίου σέ ὅλη τὴ ζωὴ του ἦταν ἡ ἄκρα ταπεινώση του, ἡ τέλεια ἀγάπη του στόν Χριστό καί τόν συνάνθρωπο, ἡ αἴσθησις τοῦ ὅτι ἀνήκει στήν Ἐκκλησία, μέ μιὰ ἀπόλυτη ὑπακοή σ' αὐτήν ἐν Χριστῷ καί μέ μιὰ ἀπόλυτη ἐνότητα μέ ὅλους καί ἡ βίωσις τῆς ἀθανασίας καί τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τόν φόβο καί τὴν κόλαση ἀπὸ αὐτὴ ἐδῶ τῆ ζωῆ. Σ'

Σεῖς τώρα θά νομίζετε, ἔτσι πού σᾶς τό λέω, ὅτι, τέλος πάντων ἐγώ εἶμαι κάτι. Δέν εἶμαι τίποτα, ὅπως προσπαθῶ καί ἀπ' αὐτά πού λέω, λίγο σάν νά τά τά γεύομαι, πολύ λίγο. Καί προσπαθῶ καί θέλω καί δέ θέλω νά βιάζω τόν ἑαυτό μου. Ἄλλά πολλές φορές τά ζῶ μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ χωρίς νά μιλάω. Δέν μοῦ ἐπιτρέπεται. Ἔ...! ὅ,τι μοῦ ἐπιτρέπεται τό λέω, ἀλλά δέν μπορῶ νά πῶ πάντοτε. Λοιπόν, ζωή χωρίς Χριστό δέν εἶναι ζωή. Πάει τελείωσε.”

αὐτά πρέπει νά προστεθοῦν ἡ ἀγγόγγυστη ὑπομονή του στούς ἀφόρητους πόνους, ἡ σοφή διάκρισή του, ἡ ἀσύλληπτη διόρασή του, ἡ ἀπέραντη φιλομάθειά του, ἡ ἐκπληκτική εὐρύτητα τῶν γνώσεών του πού ἦταν καρπός τῆς Χάρης καί δῶρο Θεοῦ καί ὄχι ἀποτέλεσμα σπουδῆς, ἡ ἀνεξάντλητη φιλοπονία καί ἐργατικότητα του, ἡ ἀδιάλειπτη ταπεινή καί γιά τόν λόγο αὐτόν ἀποτελεσματική προσευχή του, τό ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξο, ἀλλά ὄχι φανατικό φρόνημά του, οἱ ἐπιτυχεῖς συμβουλές του, ἡ πολυμέρεια τῶν διδασκῶν του, ἡ βαθύτατη εὐλάβειά του, τό ἱεροπρεπέστατο τῶν ἀκολουθιῶν πού τελοῦσε καί ἡ μεγάλη φροντίδα του νά κρατηθεῖ μυστική ἡ ἐκτεταμένη προσφορά του.

Τά οὐσιώδη.

Προσπαθώντας νά ἐμβαθύνουμε στά οὐσιώδη στοιχεῖα πού συγκροτοῦσαν τήν προσωπικότητα τοῦ Γέροντος Πορφυρίου καταλή-

ξαμε στό συμπέρασμα ὅτι αὐτά ἦταν: πρῶτον ἡ ἔνταξή του στήν Ἐκκλησία κατά ἕναν οὐσιαστικό καί ὄχι τυπικό τρόπο, δεύτερον, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη του στόν Χριστό καί δι' Αὐτοῦ στόν συνάνθρωπο, πού συνοδεύταν ἀπό ἀγία ταπείνωση, τρίτον, ἡ βίωση τῆς ἐν Χριστῶ μυστικῆς χαρᾶς καί τέταρτον ἡ βίωση τῆς ἐν Χριστῶ ἀθανασίας.

α) Ἡ ἔνταξη στήν Ἐκκλησία.

Ὁ Γέρον Πορφύριος ἔλεγε μαζί μέ ὄλους τοὺς Ἁγίους ὅτι ὁ Χριστός πρέπει νά εἶναι μέσα στήν Ἐκκλησία. Αὐτό σημαίνει ἐνωμένος μέ τόν Χριστό καί μέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ καί προπαντός μέ τόν ἀρχιερέα Του, πού ἐπέχει τόπο καί τύπο Χριστοῦ. Ἀλλά αὐτό, τό νά εἶναι κανεῖς μέσα στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι κάτι τυπικό. Αὐτό ἄλλωστε πρέπει νά σημαίνει ἡ διαθήκη του, στήν ὁποία μᾶς εὐχεται νά μποῦμε στήν ἐπίγεια ἄκτιστη Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, παρ'

όλον πού επιφανειακά σκεπτόμενοι θά τοῦ ἀπαντούσαμε ὅτι εἴμαστε ἤδη στήν Ἐκκλησία, ἀφοῦ εἴμαστε βαπτισμένοι.

Πράγματι, εἴμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά τόσο μόνο ὅσο εἶναι μέσα στήν Ἑλλάδα ὁ ξένος ταξειδιώτης πού πέρασε τά σύνορά της κατά ἕνα-δύο βήματα. Αὐτός, ἄν καί εἶναι στήν Ἑλλάδα τυπικά καί οὐσιαστικά καί μπορεῖ νά ταξιδέψει παντοῦ σ' αὐτή καί νά τή γνωρίσει ὅλη, ὅμως εἶναι σάν νά μὴν εἶναι, ἀφοῦ μόνο δύο βήματα πέρασε στό ἔδαφος της καί τίποτε δέν ξέρεي ἀκόμη ἀπό Ἑλλάδα. Ἔτσι καί ὁ Χριστιανός πού μιά φορά πέρασε τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας καί μπήκε μέσα σ' αὐτήν, εἶναι οὐσιαστικά σάν νά μὴν μπήκε, ὅμα δέν προχωράει διαρκῶς βαθύτατα σ' αὐτήν μέχρι νά φθάσει στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γέροντας εἶχε δεῖ στήν πράξη ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅτι οἱ πιστοί πρέπει νά εἶναι μεταξύ τους ἐνωμένοι σάν ἕνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι κανεῖς δέν μπορεῖ νά σωθεῖ ὅταν ζητᾷ μόνο τήν ἀτομική του σωτηρία, ὅτι ἡ ἐνότητα ὡς αἴτημα, πόθος καί βίωμα τοῦ πιστοῦ εἶναι βασικό στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί προϋπόθεση τῆς σωτηρίας καί ὅτι ἡ ἀγάπη, πού ὠθεῖ τήν ψυχή στήν ἐνότητα, εἶναι ἀπαραίτητη, γιά νά μπεῖ κανεῖς στήν κοινότητα

πού συνιστᾷ τήν ἐπίγεια ἄκτιστη Ἐκκλησία καί νά σωθεῖ ἐκεῖ.

β) Ἡ ἀγάπη.

Ἡ κινήτρια δύναμη γιά τή δημιουργία συμμετόχων στήν ὑπαρξη καί στή χαρά, γιά τή μετάδοση τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ ἀγάπη. Αὐτός πού σκέπτεται ὅτι ὁ νέος ἄνθρωπος θά τοῦ στερήσει κάτι ἀπό τήν ἄνεσή του καί τή χαρά του δέν σκέπτεται ὅπως ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τό ἀνθρώπινο Γένος, παρ' ὅλον ὅτι αὐτό Τόν παρεπίκρανε (ἀνθρωποπαθῶς μιλώντας). Ἡ μόνη διάθεση, λοιπόν, πού ἀρμόζει σέ ἄνθρώπους πλασμένους κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, εἶναι ἡ ἀγάπη, δηλαδή τό ἄνοιγμα τῆς καρδιάς στό ἄλλο πρόσωπο, στό Σύ τοῦ Θεοῦ καί στό σύ τοῦ συνανθρώπου.

Ἐπάρχουν πολλοί τρόποι μέ τούς ὁποίους προσπαθεῖ ἡ Ἐκκλησία νά πείσει τούς ἄνθρώπους νά βαδίσουν τό σωστό δρόμο. Ὅμως ὁ βασιλικός δρόμος τῆς εὐαίσθητης, ποιητικῆς καί εὐγενικῆς ψυχῆς πού σοῦ ὑπεδείκνυε ὁ Γέρον Πορφύριος εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης, τοῦ θεῖου ἔρωτα πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ ἀνιδιοτέλεια, δηλαδή ἡ ἀδιαφορία γιά τό ἄν ἡ ἀγάπη σου στό Χριστό συνεπάγεται χαρές ἢ ὀδύνες. Εἶναι δρόμος γεμάτος ἀρχοντιά καί ἀνωτερότητα, χωρίς μιζέριες, ὑπολογισμούς καί φόβους, λεβέντικος καί ἄξιος τοῦ θεοῦ μεγαλείου καί τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης στή φιλική διάθεση τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ἀγαπᾷ.

Αὐτό συνεπάγεται καί μία ὠραία μεθόδευση τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα τοῦ χριστιανοῦ, τήν ὁποία συχνά-πυκνά καί μέ πολλά παραδείγματα ἀνέπτυσε. Ἄς θυμηθοῦμε μερικά:

-Ὅταν εἶσαι σ' ἕνα κατασκότεινο δωμάτιο, μή χτυπᾷς τό σκοτάδι γιά νά τό διώξεις. Δέν φεύγει ἔτσι. Ἄνοιξε τό παράθυρο στό φῶς, δηλαδή δώσου στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τότε χωρίς κόπο φεύγει τό σκοτάδι.

-Ὅταν ἔρχεται ὁ κακός λογισμός, ἡ μελαγχολική σκέψη, ὁ φόβος, ὁ πειρασμός νά σέ καταλάβει, μὴν πολεμᾷς μαζί τους νά τά διώξεις. Ἄνοιξε τά χέρια σου στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί σέ παίρνει στήν ἀγκυλιά του καί χάνονται αὐτά μόνα τους.

-Ὅταν ὁ κῆπος τῆς ψυχῆς σου εἶναι γεμάτος

ἀγκάθια (πάθη), μὴν προσπαθεῖς νά τά ξεριζώσεις καί βροίσκεσαι διαρκῶς τραυματισμένος καί μολυσμένος ἀπό τήν ἀσχολία σου μαζί τους. Δώσε ὅλη τή δύναμή σου στό λουλούδι τῆς ψυχῆς σου, πότισέ τα, καί τότε τ' ἀγκάθια θά ξεραθοῦν μόνα τους. Καί τό καλύτερο λουλούδι εἶναι ἡ ἀγάπη σου στό Χριστό. Ἄν ποτίσεις αὐτήν καί ἀναπτυχθεῖ, ὅλα τ' ἀγκάθια μαραίνονται.

γ) Ἡ χαρά.

Ὁ Γέρον Πορφύριος ἀγαποῦσε ὄλους μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι μοναδική γιά τόν καθένα. Ἀλλά ἡ πλούσια καρδιά τοῦ Χριστοῦ καί ὅσων ὁμοιωθήκαν μ' Αὐτόν, μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ μέ μοναδικό τρόπο τόν κάθε ἄνθρωπο, πού εἶναι εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου Χριστοῦ. Καί ἡ ἀγάπη αὐτή ἐλκύει τή Θεία Χάρη, πού ἐπιπίπτει στόν ἀγαπῶντα σάν χαρά μεγάλη καί ἀνεξάντλητη. Αὐτός πού ἀγαπᾷ εἶναι χαρούμενος, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι δόσιμο καί τό δόσιμο συνεπάγεται τή μακαριότητα, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος (μακαριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν, Πράξ. 20,35). Ἔτσι ζοῦσε ὁ Γέροντας στή χαρά πού κανεῖς, οὔτε οἱ πόνοι οὔτε οἱ θλίψεις, δέν ἀφαιρεῖ ἀπό ἐκεῖνον πού εἶναι δοσμένος στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Γέροντας Πορφύριος, ζώντας μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶχε διαπιστώσει ἐμπειρικά αὐτό πού γράφει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής: “ἡ τέλεια ἀγάπη ἔξω βάλει τόν φόβον”. (Α' Ἰω. 4, 18) καί γι' αὐτό λέει σέ μιά ἠχογραφημένη συνομιλία του μέ ἔμφαση καί γεμάτη πραιότητα βεβαιότητα “Ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός (ὁ Χριστός)...! Πῶς τό φρονάζει αὐτό ὅμως...! καί πόσο...! Τί βάθος κρύβεται μέσα σ' αὐτό...! Πολύ βάθος...! Δηλαδή εἶναι τό θάρρος. Δέν θέλει τόν φόβο ὁ Χριστός, δέν τότε θέλει τόν φόβο!”

δ) Ἡ ἀθανασία.

Ἡ νίκη πάνω στόν θάνατο, ἡ αἴσθηση καί ἡ βεβαιότητα τῆς ἀθανασίας εἶναι ἓνα βίωμα κοινό σέ ὄλους τοὺς Ἁγίους καί στόν Γέροντα Πορφύριο. Λέγει στήν προαναφερθεῖσα ἠχογραφημένη συνομιλία του: “Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἀγαπήσει τόν Χριστό, κι ὅταν ἀγαπήσει τόν Χριστό ἀπαλλάσσεται ἀπό τόν διάβολο, ἀπό τήν κόλαση καί ἀπό τόν θάνατο”. Δέν εἶναι αὐτά

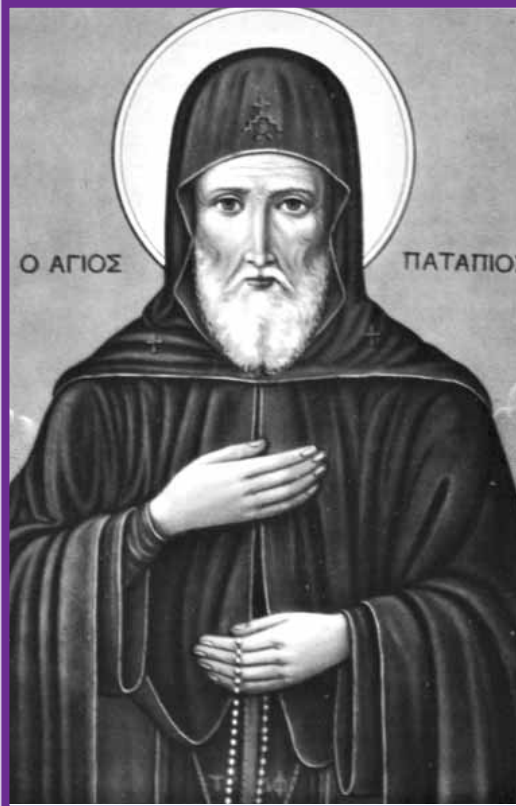
λόγια εἰπωμένα ἀπό κάποιον πού συνέλαβε αὐτή τήν ἀλήθεια μέ τή σκέψη του. Εἶναι λόγια βγαλμένα ἀπό ἓνα ἀληθινό προσωπικό βίωμα καί γι' αὐτό ἔχουν τήν ἀξία μαρτυρίας αὐτόπτη μάρτυρα. Δέν ἀλλάζει τό πράγμα ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ Γέροντας Πορφύριος ἀπό ταπείνωση καί βαθιά αἴσθηση τῆς ἀνθρώπινης ἀσθενείας μᾶς λέγει ὅτι δέν ἔχει φθάσει σέ αὐτή τήν κατάσταση. Μᾶλλον ἐνισχύεται ἡ ἀξιοπιστία του, διότι δέν εἶναι πλέον ἓνας πού νομίζει ὅτι ἔφθασε κάπου. “Δέν ἔχω φθάσει, αὐτό ζητάω, αὐτό θέλω. Καί στή σιωπή μου καί παντοῦ προσπαθῶ νά ζήσω σ' αὐτά. Δέν τά ζω ὅμως... προσπαθῶ. Δηλαδή, πῶς νά σοῦ πῶ, πῶς νά σᾶς πῶ; Δέν ἔχω πάει σ' ἓνα μέρος, ἔτσι... ἡ πῆγα μιά φορά, τό εἶδα, τώρα δέν εἶμαι ἐκεῖ, ἀλλά τό θυμάμαι, τό λαχταράω, τό θέλω. Νά τώρα, αὐτή τή στιγμή, αὔριο, μεθαῦριο, κάθε στιγμή μοῦρχεται καί τό θέλω. Θέλω νά πάω ἐκεῖ, τό ζητάω. Δέν εἶμαι ὅμως ἐκεῖ...Ναί, ἀλλά ζω μέσα σ' αὐτή τήν προσπάθεια...”

Βεβαιεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὅτι τό “εὐρεῖν τόν Θεόν ἐγκτεται εἰς τό ἀεὶ Αὐτόν ζητεῖν”. Δέν ὑπάρχει καλύτερη καί ἐγκυρότερη ἐπιβεβαίωση ὅτι ὁ Γέρον Πορφύριος βοήθη τόν Θεό, καί ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης πού μᾶς ὑποδεικνύει εἶναι ὁ συντομότερος, ὁ ἀσφαλέστερος καί ὁ καλύτερος γιά νά μᾶς βρεῖ καί μᾶς ὁ Θεός καί νά περιμαζέψει τόν καθένα μας, σάν τό ἓνα ἀπολωλός πρόβατο, μέ χαρά καί μέ ἀγάπη καί νά μᾶς ὀδηγήσει ἀπό αὐτήν ἐδῶ τή ζωὴ στήν ἐπίγεια ἄκτιστη Ἐκκλησία Του, πού εἶναι χώρα ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης καί ἀθανασίας.

Γένοιτο, Κύριε, δι' εὐχῶν τοῦ δούλου Σου Πορφυρίου. Ἀμήν.

Περιοδικό “ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ” τ. 2

Ὁ Ὁσῖος Πατάπιος καὶ ἡ ἐλεημοσύνη

Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Τά παιδιά τῶν κατηχητικῶν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Κέντρου Νεότητος Ἡλιούπολης εἶχαν ἀρχίσει νά στολίζουν χριστουγεννιάτικα τήν αἴθουσα τῶν κατηχητικῶν σχολεῖων. Ὁ π. Νεκτάριος παρακάλεσε ὅλα τά παιδιά τῶν κατηχητικῶν -καί ἦταν τότε περίπου 500 μέ 600 παιδιά πού παρακολουθοῦσαν τά μαθήματα τῶν κατηχητικῶν- νά ποῦν στούς γονεῖς τους νά προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν σέ τρόφιμα ἢ σέ χρήματα, ὥστε νά πραγματοποιή-

σουν μία ἱεραποστολική ἐξόρμηση στό Νομό Κορίνθου γιά νά βοηθήσουν φτωχές πολύτεκνες οικογένειες. Τά παιδιά, οἱ νέοι καί ὅλοι οἱ γονεῖς ἀνταποκρίθηκαν στήν πρόσκληση τοῦ π. Νεκταρίου. Ἐγινε τότε καί μία συνάντηση γονέων μέσα στήν αἴθουσα τῶν κατηχητικῶν, ὅπου ὁ π. Νεκτάριος ἐξήγησε στούς γονεῖς τή μεγάλη σημασία τῆς ἐλεημοσύνης πού κινητήριος δύναμή της εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό συνάνθρωπό του καί τήν ὁποία πρέπει νά δείχνουν οἱ χριστιανοί καθημερινά. Ἰδιαίτερα ὅμως τίς μεγάλες ἐορτές τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅπως εἶναι τά Χριστούγεννα, πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη μας νά εἶναι γενναϊόδωρη, ὥστε καί τό τραπέζι τοῦ φτωχοῦ τίς ἡμέρες αὐτές νά εἶναι πλούσιο καί γιορτινό.

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν τῶν προτροπῶν συνελέγησαν ἀρκετά χρήματα καί ἀρκετά τρόφιμα, τά ὁποῖα συγκεντρώθηκαν στήν αἴθουσα τῶν κατηχητικῶν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Κέντρου Ἡλιούπολης. Μόλις ὅλα ἦταν ἔτοιμα ἐπικοινωνήσε ὁ π. Νεκτάριος μέ τόν π. Νικόδημο Μπιλάλη, ὑπεύθυνο τοῦ Συλλόγου "Οἱ φίλοι τῶν πολυτέκνων", μέ τόν ὁποῖο καί συνεργαζόταν καί τοῦ ζήτησε νά τοῦ παραχωρήσει δύο αὐτοκίνητα γιά τήν μεταφορά μιᾶς ὁμάδος νέων πού θά ἐπισκεπτόντουσαν τά σπίτια τῶν πολυτέκνων καί τῶν τροφίμων πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ. Ὁ π. Νικόδημος ἀνταποκρίθηκε στό αἶτημα τοῦ π. Νεκταρίου καί ἡ ἱεραποστολική ἐξόρμηση ξεκίνησε. Ἦμουν κι ἐγώ, ὡς λαϊκός, τότε μαζί τους. Περιήλαθε πολλά χωριά τοῦ Νομοῦ Κορινθίας. Ὁ π.

Νικόδημος είχε δώσει στον π. Νεκτάριο διευθύνσεις φτωχών πολυτέκνων οικογενειών σε κάθε χωριό. Τίς επισκεφθήκαμε όλες. Ἡ χαρά τους χαραγμένη βαθειά στά πρόσωπά τους δέν περιγράφεται σε ἓνα χαρτί, ὅπως δέν περιγράφεται καί ἡ χαρά πού νοιώθαμε καί στή δική μας καρδιά βλέποντας τά χαρούμενα πρόσωπα τῶν ἀνθρώ-

πων αὐτῶν. Φτωχά σπίτια, φτωχοί ἄνθρωποι, ἀλλά ἡ ἀξιοπρέπεια κυριαρχοῦσε. Μοιράζαμε, μοιράζαμε, μοιράζαμε... τρόφιμα καί χρήματα, ὥσπου ὅλα τελείωσαν. Ὁ π. Νεκτάριος μᾶς ἔδειξε ἐπάνω στά Γεράνεια Ὁρη τή Μονή τοῦ Ὁσίου Παταπίου, ἡ ὁποία εὑρίσκεται πάνω ἀπό τό Λουτράκι, λέγοντας τά ἑξῆς: “Παιδιά μετά τήν ἱεραποστολική μας ἐξόρμηση θά σᾶς πάω νά προσκυνήσουμε στή Μονή τοῦ Ὁσίου Παταπίου, ὅπου ὑπάρχει καί τό ἄφθαρτο λείψανο τοῦ Ὁσίου”. Μᾶς ἐξήγησε τό πῶς καί γιατί ὁ Θεός δίδει τή χάρη Του σε μερικά σώματα Ἁγίων νά παραμένουν ἄφθαρτα καί εὐλόγιστα, μάλιστα δέ καί εὐωδιάζοντα. Προσπαθοῦσε νά μᾶς τονώσει μάλιστα τήν πίστη μας στήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἐξηγώντας μας ὅτι αὐτό πού συμ-

βαίνει μέ τά λείψανα τῶν Ἁγίων εἶναι ἐξω ἀπό τούς Νόμους τῆς φύσεως, ὅπου τά πάντα φθειρόνται. Μᾶς ἔλεγε ὅτι σε αὐτές τίς περιπτώσεις ἡ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ εἶναι φανερή, εἶναι ὀρατή καί παραμένει σάν γεγονός ἀνεξήγητο ἀπό τήν ἐπιστήμη, “ἀφοῦ ὅπου βούλεται Θεός νικάται φύσεως τάξις”, ὅπως ἀναφέρεται καί στήν Ἁγία Γραφή.

Φθάσαμε στό πάρκινγκ τῆς Μονῆς καί ἀρχίσαμε νά ἀνεβαίνουμε τά σκαλιά τοῦ Μοναστηριοῦ, μπήκαμε στον Ἱερό Ναό ὅπου μέ εὐλάβεια προσκυνήσαμε τίς ἅγιες εἰκόνες καί μετά κατευθυνθήκαμε πρός τό σπήλαιο γιά νά δοῦμε καί νά ἀσπασθοῦμε τό ἅγιο λείψανο τοῦ Ὁσίου Παταπίου. Ἀφοῦ προσκυνήσαμε ὅλοι τό ἅγιο λείψανο μέ εὐλάβεια καί συγκίνηση, ὁ π. Νεκτάριος ἀρχισε νά μᾶς δείχνει τίς λεπτομέρειες πού παρουσιάζει τό ἄφθαρτο λείψανο. Μᾶς ἔδειξε τά χέρια τοῦ Ἁγίου, μᾶς ἔδειξε τό πρόσωπο τοῦ Ἁγίου, μᾶς ἔδειξε τά μάτια τοῦ Ἁγίου, τά ματοσίνορα, τή μύτη, τά αὐτιά, τά μακρὰ γένεια τοῦ Ἁγίου. Κατάπληκτοι ὅλοι μας ἀπό τό θέαμα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ λειψάνου κάναμε τό σταυρό μας καί δοξάζαμε τόν Θεό. Ἡ δέ φωνή τοῦ π. Νεκταρίου ἀκουγόταν πού ἔλεγε: “Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, νά γίνουμε κι ἐμεῖς ἅγιοι, σάν τόν Ὁσιο πού σήμερα προσκυνοῦμε. Βλέπετε; Ἀπό τόν 4ο-5ο αἰῶνα μέχρι καί σήμερα τό λείψανο παραμένει ἄφθαρτο”.

Μόλις βγήκαμε συγκλονισμένοι ἀπό τό σπήλαιο πού φυλάσσεται τό ἱερό λείψανο, οἱ μοναχές μᾶς περιποιήθηκαν, προσφέροντάς μας τό μοναστηριακό κέρασμα, πήραμε κάποιες εὐλογίες ἀπό τήν ἐκθεση τῆς Μονῆς καί ἀναχωρήσαμε γιά τήν Ἀθήνα.

Πέρασαν περίπου 10 χρόνια. Ὁ π. Νεκτάριος μαζί μέ μοναχοὺς τῆς συνοδείας του ἐπισκέφθηκε ξανά τό Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Παταπίου. Εἶμαι καί πάλι κι ἐγώ μαζί. Ἀφοῦ προσκυνήσαμε στον Ἱερό Ναό, πορευθήκαμε πρός τό σπήλαιο πού εὑρίσκεται τό Ἱερό Λείψανο. Προσκυνοῦμε τό Ἱερό Λείψα-

νο καί διαπιστώνουμε ότι αυτή τή φορά τό πρόσωπο του Άγιου ήταν σκεπασμένο μέ τόν “άέρα” πού καλύπτουμε τά “Άγια. Βγαίνοντας από τό σπήλαιο μās υποδέχεται ή Γερόντισσα τής Μονής, όπου στό μικρό άρχονταρίκι μās προσφέρουν τό μοναστηριακό κέρασμα. Άνοίγουμε κουβέντα μέ τή Γερόντισσα καί τή ρωτούμε γιατί τό πρόσωπο του Άγιου εΐναι σκεπασμένο μέ τόν “άέρα”. Η Γερόντισσα πολύ φυσιολογικά άπαντā ότι πάντοτε τό πρόσωπο του Άγιου καθ’ όλη τή διάρκεια του έτους εΐναι σκεπασμένο πλήν τής περιόδου πού ο Άγιος έορτάζει. Τότε γίνεται μεταξύ π. Νεκταρίου καί Γερόντισσας ο έξής διάλογος:

-Εμείς Γερόντισσα όταν ήλθαμε καί προσκυνήσαμε, δέν ήταν τό πανηγύρι του Άγιου καί τό πρόσωπό του ήταν ξεσκεπαστο.

-Πότε εΐχατε έλθει;

-Πάνε άρκετά χρόνια, εάν ένθυμεισθε εΐχα έλθει μέ μία ομάδα νέων παιδιών.

-Ναί, κάτι ένθυμούμαι. Ίσως νά εΐχατε έλθει τήν άλλη ήμέρα του πανηγυριού, διότι παραμένει τό πρόσωπο του Άγιου γιά καναδυό ήμέρες ξεσκεπαστο. Ίσως νά ήλθατε αυτήν τήν ήμερομηνία.

-Δέν τό γνωρίζω Γερόντισσα, εκείνο πού θυμāμαι πολύ καλά εΐναι ότι τόσοσν εγώ, όσο καί τά παιδιά πού ήταν τότε μαζί μου, συζητούσαμε καί σχολιάζαμε τήν άφθαρσία του Άγιου καί τούς έδειχνα τά μάτια του Άγιου, τά ματοτσίνορά του, τή μύτη του, τά χείλη του, τά γένεια του κ.τλ.

-Δέν εΐναι δυνατόν νά εΐδατε όλα αυτά πού μου λέτε, έχετε μπερδέψει τό λείψανο του Όσιου Παταπίου μέ κάποιο άλλο ιερό λείψανο.

-Όχι Γερόντισσα δέν έχουμε μπερδέψει τό ιερό λείψανο, εΐμαι έκατό τοΐς έκατό βέβαιος ότι εΐναι του Όσιου Παταπίου, διότι εΐχα καί τούς νέους μαζί μου... Μπορώ νά τηλεφωνήσω καί σέ καναδυό από αυτούς νά σās τό επιβεβαιώσουν καί αυτοί;

-Βεβαίως, άπάντησε ή Γερόντισσα.

Ό π. Νεκτάριος τηλεφωνεί τότε σέ καναδυό νέους τής Ήλιούπολης τών Άθηνών καί ένθυμούμαι ότι ο ένας εξ αυτών ήταν ο Ήλιος Κουτσιμπέλης, τόν οποίο έδωσε καί στή Γερόντισσα γιά νά μιλήσει μαζί του. Ό Ήλιος, αλλά καί ο επόμενος νέος πού κάλεσε τηλεφωνικά ο π. Νεκτάριος, όταν μίλησαν στή Γερόντισσα επιβεβαίωσαν τά όσα ο π. Νεκτάριος τής έλεγε.

Η Γερόντισσα τότε του λέγει:

-Αυτό εΐναι θαύμα του Άγιου! Εΐναι θαύμα πού επέτρεψε ο Θεός νά γίνει γιά τούς δικούς Του λόγους καί νά τό δοϋν τά δικά σας μάτια. Διότι τό κεφάλι καί όλο τό πρόσωπο του Άγιου δέν εΐναι άφθαρτο, όπως εΐναι τό σώμα. Δέν υπάρχουν ούτε γένεια, ούτε χείλη, ούτε μάτια, ούτε μύτη, ούτε ματοτσίνορα, εΐναι σκέτο κρανίο, καί γι’ αυτό εΐναι πάντοτε σκεπασμένο, πλήν τών ήμερών τής πανηγύρεως του. Τό ότι σέ εσās επέτρεψε ο Άγιος καί τόν εΐδατε όπως ήταν όταν ζούσε αλλά καί τήν ήμέρα τής κοιμήσεως του, ίσως ήθελε νά δείξει τήν ευαρέσκειά του άπέναντί σας, διότι φροντίσατε όπως μου εΐπατε, τίς ήμέρες εκείνες τίς φτωχές πολύτεκνες οικογένειες τής Ήρας Μητροπόλεως μας.

Πήγαμε πάλι μαζί μέ τή Γερόντισσα στό λείψανο του Άγιου καί αυτή τή φορά όχι γιά νά προσευχηθοϋμε, αλλά γιά νά ευχαριστήσουμε τόν Άγιο πού επέτρεψε νά τόν δοϋμε όπως ήταν όταν ζούσε καί όπως ήταν κατά τήν ήμέρα τής κοιμήσεως του.

Φεύγοντας από τή Μονή του Όσιου Παταπίου, μās εξηγούσε ο π. Νεκτάριος τήν δύναμη τής ελεημοσύνης καί ιδιαίτερα όταν γίνεται από άληθινή αγάπη προς τόν συνάνθρωπό μας, καί τότε ευαρεστεί τόν Θεό καί τούς Άγίους Του.

Ήμουν κι εγώ παρών κι έζησα όλα τά άνωτέρω γεγονότα, εκτοτε δέ ο π. Νεκτάριος έχει τόν Όσιο Πατάπιο ως ένα εκ τών προστατών του Άγιών.

*Άρχιμανδρίτης
Αύγουστίνος Σύρος*

“ΤΑ ΑΛΑΔΩΤΑ”

να πραγματικά αξιόλογο βιβλίο με νηστήσιμες, αλάδωτες συνταγές έχει εκδόσει η Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών, με συνταγές της Γερόντισσας Φεβρωνίας. Είναι τό πρώτο από μία σειρά εκδόσεων μοναστηριακής μαγειρικής πού μας υπόσχεται σύν Θεωΰ νά εκδόσει η Ίερά Μονή. “Όπως αναφέρεται στον Πρόλογο, “ή συγγραφή του υπόκινήθηκε από τήν σκέψη νά προβληθεί σέ εύρύτερο κοινό ή αύθεντική, ή ολοκληρωμένη, μακραιώνη και δοκιμασμένη πρακτική τής μαγειρικής τών Έλλήνων, όπως αύτή επιβίωσε και θάλλει μέσα από τή μοναστηριακή παράδοση και πείρα.” “Όπως αναφέρουν οι μοναχές, “ή σωστή εφαρμογή τών “συνταγών” έμπρακτα απο-

δεικνύει ότι παράγει, πέραν τών ώφέλιμων, λίαν εύγευστα έδέσματα, μεγάλης θρεπτικής άξίας, χαμηλών θερμιδών, τά όποια μεταβάλλουν τή δθθεν δύσκολη και “καταθλιπτική” αλάδωτη νηστεία τών 110 ήμερων όλου του χρόνου, σέ διατροφικά εύχάριστη περίοδο, από τήν ήλικία τών “άπαλών ονύχων” μέχρι βαθυτάτου γήρατος”.

Οί συνταγές τής Γερόντισσας Φεβρωνίας, πραγματικά θά σάς καταπλήξουν. Τό μοναστήρι άλλωστε του Τιμίου Προδρόμου, εκτός τών άλλων, έχει νά παρουσιάσει και μία μακραιώνη παράδοση στην μαγειρική, άφου διέτρεφε χιλιάδες ύποτρόφους μαθητές τής περίφημης σχολής πού διέθετε. Οί συνταγές φαγητών και γλυκών έχουν βάση τό ταχίνι, χαρακτηρίζονται από τήν άπλότητα, τήν ποιότητα και τήν ποικιλία τους. Θα βοηθήσουν πραγματικά για ένα καλομαγειρεμένο, ύγιεινό και εύγευστο καθημερινό φαγητό τήν περίοδο τής νηστείας, βασισμένο στο ύγιεινό ταχίνι αλλά και στα άπλά καθημερινά αγαθά τής ελληνικής γης πού στα χέρια τής μητέρας και τής γιαγιάς χάρις στις συνταγές τής Γερόντισσας Φεβρωνίας θά ενθουσιάσουν και θά ενθαρρύνουν τήν οικογένεια για νά νηστέψει. “Όσοι από έσας επιθυμείτε μπορείτε νά προμηθευθείτε τήν εκδοση αύτή με τίτλο “τά αλάδωτα” νηστήσιμες συνταγές με βάση τό ταχίνι από τήν Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών (τηλ. 23210-74544).

“Ανέτειλε τό έαρ τής νηστείας, και τό άνθος τής μετανοίας: άγιώσωμεν ούν έαυτούς άδελφοί, από παντός μολυσμού, τών φωτοδότῃ ψάλλοντες, είπωμεν: δόξα σοι, μόνε Φιλάνθρωπε.”

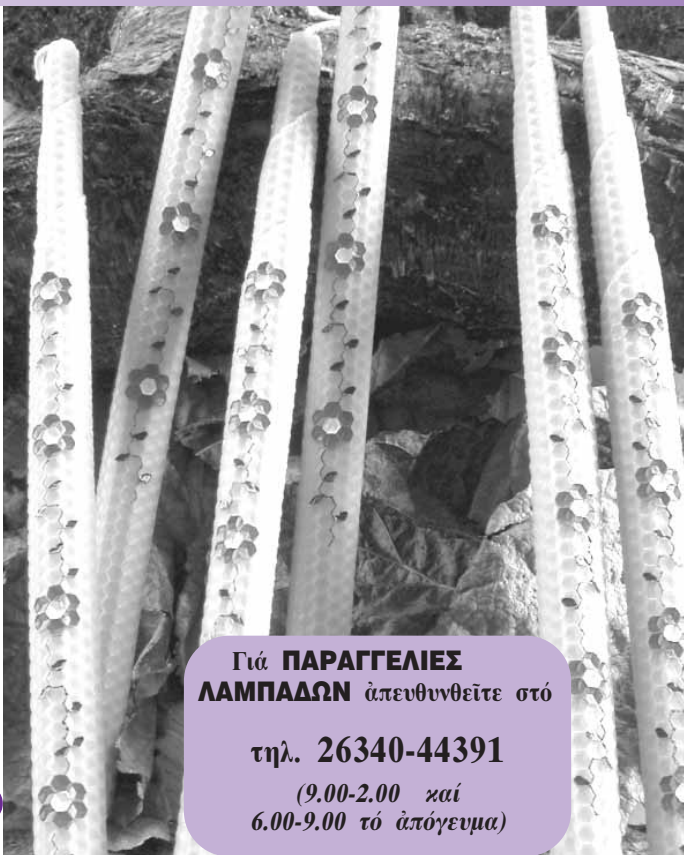
“Τό τής Νηστείας διάγγελμα, περιχαρώς ύποδεξώμεθα: ει γάρ ταύτην ό Προπάτωρ διεφυλάξατο, τίν τής Έδέμ εκπιψοισιν ούκ άν ύπέστημεν.”

“Άρχίν κατανούξεις και μετανοίας, κακών άλλοτριώσις, και παθών εγκράτεια: διό σπουδάσωμεν, άποκοπίν τών ποικρών έργων ποιήσασθαι...”

έκ του Τριωδίου

Λαμπάδες από κεριά μέ άγνό μελισσοκέρι

Κάθε χρόνο φτιάχνουμε χειροποίητες λαμπάδες από άγνό κερί μέλισσας και τις διακοσμούμε με χειροποίητη ζωγραφική. Είναι λαμπάδες που μπορείτε να κρατήσετε στην Άναστάσιμη λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου τό βράδυ, αλλά και να τις προσφέρετε στην ένορία σας για τά κηροπήγια τής Άγίας Τραπέζης. Μπορείτε να προμηθευθείτε από τό Μοναστήρι μας όσα τεμάχια θέλετε, βοηθώντας μέ αυτόν τόν τρόπο και τό έργο μας.

Γιά **ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ**
ΛΑΜΠΑΔΩΝ άπευθυνθείτε στό

τηλ. **26340-44391**

(9.00-2.00 και
6.00-9.00 τό άπόγευμα)

*Κατευθυνθήτω ή προσευχή μου
ώς θυμίαμα ένώπόν σου....*

Η παρασκευή αλλά και ή χρήση του θυμιάματος άφορά τόν Θεό, εις τόν Όποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αυτό για τήν κατασκευή του θυμιάματος χρησιμοποιούμε τά καλύτερα ύλικά, πρώτης ποιότητας και μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, που χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο libani. Μέ τά καλύτερα ύλικά, μέ προσευχή και προσοχή, ή Ίερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σε πολλά άρώματα:

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Libani)

**ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΑΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΡΜ
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ**

Τό θυμίαμα αυτό τό χρησιμοποιούμε στις ακολουθίες μας, αλλά και τό διαθέτουμε στους πιστούς που μās τό ζητούν και τό στέλνουμε ταχυδρομικώς. Όσοι θέλετε μπορείτε νά άπευθίνασθε στην Ίερά Μονή μας για νά σās άποστείλουμε θυμίαμα.

Κομποσχοίνια μέ τήν εὐχή ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού φτιάχνουμε μέ προσευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό στολίζει ἕνα ἀσημένιο κλαδί τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξαμε ἕνα ἀκόμη κομποσχοίνι τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο μέ μία ἀσημένια πλακέτα πού γράφει τήν προσευχή “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, τήν εὐχή πού πρέπει νά λέμε ὅταν κάνουμε κομποσχοίνι.

Ἡ τιμή τους εἶναι 10€ καί 15€ ἀντίστοιχα.

Καί αὐτή τή χρονιά εἶχαμε τήν μεγάλη εὐλογία νά ἐπισκεφθοῦμε τά Ἱεροσόλυμα καί νά φέρουμε πάλι τούς ξύλινους σταυρούς πού περιέχουν χῶμα ἀπό τήν ἁγία Γῆ, σταυρωμένους καί εὐλογημένους πάνω στόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅσοι ἀπό τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας ἐπιθυμεῖτε νά προμηθευθεῖτε τόν εὐλογημένο αὐτόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μας, μπορεῖτε νά τόν παραγγείλετε τηλεφωνικά στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας
26340 - 44.391 (9-2 τό πρωῖ καί 6-9 τό ἀπόγευμα) γιά νά σᾶς ἀποσταλεῖ ἐπί ἀντικαταβολῆ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Εὐχαριστοῦμε ὅλους ἐσᾶς πού μέ ἀγάπη καί θυσία βοηθήσατε στήν τοποθέτηση θέρμανσης στόν κυρίως Ναό τῆς Μονῆς μας, ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

**ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ
ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΜΑΡΜΑΡΟΣΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΔΑΠΕΔΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ.**

Ἐὰς βάλομε ἐμεῖς τό λιθαράκι μας καί ὁ τόσο μέγας καί θαυματουργός Ἅγιός μας θά κάνει τά ὑπόλοιπα ὥστε σύν Θεῷ τοῦ χρόνου μαζί μέ τήν θέρμανση νά ἔχουμε ἐπιτέλους μετά ἀπό τόσα χρόνια μαρμαροστρωμένο τό Ναό τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού εἶθε ὅλους νά σκέπει καί νά προστατεύει πάντοτε.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων γιά τήν ἀγάπη σας, τήν κατανόησή σας καί τήν συμπαράστασή σας. Πιστεύουμε στήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου καί ἐλπίζουμε στήν δική σας...

Μέ ἀγάπη καί εὐχές

Ἡ Ἡγουμένη

† Μόνιχα Μοναχή

καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές